

כעוולם הזה

יחזקאל סהר

עמוס בן-גוריון

ההאשמות נגד הממשלה

יחזקאל סהר ועסקי משפחתו * עמוס בן-גוריון ושותפו שייקה ידקוני * מה התרחש בוילנה של ליגוס? * בית המשפט העליון בגנות המשטרה * מדוע שותק שימורית

מס' 953 1956 19.1.
וי' שבט תשט"ז
המחיר: 350 פ"ר.

בלי מורא -
בלי
משוא פנים

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כח
עורכת-משנה:
דוב איתן, אורי סלע

עורך תבנית:
אהרון צור
צלם המערכת:
יהודה זעירא

עורך כיתוב:
סליבי קשת
הכתב הראשי:
אליהו כרמל

חברי המערכת:
ישראל ביבר, ניצה נבי, איתן נבירול, ילי גלי, דוד הורוביץ, דודי ורד, רוני זוהר, אברהם חלמיש, אוסקר מאובר, שלמה לזר, אביה טמן, קינן, שלמה קרן, אלי תבור.

הציר הראשי:
עורך דפוס:
מנהל מעבדה:
שמואל ברטור, אריה אריאל, נתן ברוך

רד גליקסון 8 תל-אביב. טען חמברקיס:
עולמפרס ת. ד. 136, 1970 26785.
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס ישראל בע"מ, ת"א טל. 23204.

אין המערכת אמצעים עבור חברים הסופרים...
כלי עבודה מועדף הסופרים והחברים...
חבר דורית לזכרון, דורית לזכרון, דורית...
לנוסע וכו' המוכנות עליוי חברי המערכת...
נבדקת על-ידי המדור, דורית לזכרון...
פורסמת פסקה מסלולת וארגונים ציבוריים...
אשר אין המערכת אחראית למכונן ול...
דעות המובעות בהן ושאינן משקפות מ...
שום צורה שהיא את דעות המערכת.

העתון הנקרא ביותר במדינה

אם לדון לפי שאלוני המועמדות הראשונות לתחרות **צברית 56**, הרי שהמביצע כבר מילא את שליחותו החינור כית הראשונה: צעירות ישראליות רבות החלו מלגאות מחשד בעובדה שהשתייכו לתנועות-נוער חלוציות או לגר צינים. אחרות העלו על נס את שאיפתן להתמסר למקצוע

פנינה זרעמן

חיובי, כמו מקצוע האחרות. קשה לדעת עדיין אם כל הטענות והשאיפות האלה אמת. אולם עצם העובדה כי דעתו של הנוער שוב מופנית לאפיקים תיוביים, וכי עבר חלוצי הופך נושא להתפארות יותר מאשר חלומות של זוהר הוליוודי, הוא דבר חשוב.

בימים האחרונים ביקרה חוליה של העולם הזה בצל מיטב אנשי הרוח והאמנות בארץ, שאלה אותן שאלה אחת: "מה, לדעתך, מאפיין את הטיפוס האמיתי של צברית?" הנה כמה תשובות מהתשובות הראשונות: הפסנתרנית **פנינה זרעמן**, בעצמה צברית: "לפני כמה שנים הייתה הצברית טיפוס חסר במקצת נשיות. העדר נשיות זו הוליד עתה ריאקציה והצבריות של היום הן אולי יותר מדי נשיות, במידה שזה מתבטא בגיגור ובפירוק. הן מצטבעות יותר מדי, עונות שפע חששיים ללא צורך, ומשפלות בתלבושתן הרעשנית מארצות חוץ. צברית אינאלית, היא טיפוס המאפיין את הארץ הזאת, על רוחה ונתי חייה. לכן היא צריכה להיות יפה כמוה, שופעת פשטות וכן נעורים. תכונותיה הבולטות צריכות להיות אומץ-לב, סבילות, חלוציות וגישה נטולת לעצורים לכל בעיות החיים."

פאול בן-חיים

ושל נוקשות. לו הייתה קצת פחות נוקשה, היה זה מניע ממנה הרבה דברים שטחיים. אולם מתחת לקליפה יש גם תוך של רגישות ועדינות, גם בטחון והעזה. בגליגול הבאים ניתן לך עוד, כמה חותך-דעת של אישים בעלי דעה על הצברית, איש איש מתוך קודת-ההשקפה המיוחדת שלו. מעניין שעם כל השוני הרב בגישה, הרי הכיוון הכללי של הדעה הוא כמעט זהה. בסך הכל אני שמח מאד שהעולם הזה יום את המביצע, ביחוד כשאני מתבונן בגליון זה. בימים אלה של גאות השחיתות, כשהמציאות העכורה כמלאה אותנו להקדיש מקום כה רב להוקעת שחיתות ותנונות, טוב לזכור כי זהו רק צד אחד של המטבע, וכי יש צד שני, חשוב עד אין ערוך: בריאותו הנפשית היסודית של הנוער שגדל בארץ זו. לראות פנים צעירות אלה של נוער המימשות, אין זה רק מרגוע ללב, אלא גם אמצעי לשמירה על חוש המידה.

נמסר לי שמוסד ממלתי מסוים פתח, בחקירה נמרצת כדי לגלות מניין שאב העולם הזה את האינפורמציה על המאבק בממשלה, ששימשה יסוד לתכתובת-השער הגדולה לפני שבועיים. מנגנון הבילוש שוב עובד במלוא הקיסור, אחרי שלכתב העולם הזה נידונה בין שרי הממשלה. אולי יש בכך משום מחמאה לעתון שרשימותיו וזכות לטיפול בדרג כה גבוה, אולם אין להתעלם מן הסכנה החמורה לחופש העיתונות הנבעת מכך. הרשימה לא סיכנה את בטחון המדינה. מבחינה בטחונית היא עברה ביקורת מוקדמת מדוקדקת. היא מסרה לקורא אינפורמציה שהייתה חיונית כדי שיוכל לבגוש את דעתו העצמאית על השאלה שתקבע את גורל חיו. ברגעים אלה וכאן האזרח לדעת איפה בדיוק עומד כל אחד מן הנציגים שיקבעו את גורל מדינת ישראל לחיים או למות.

קי שהופיע במדור מכתבים (העולם הזה 950) איננה דומה, משום מה, לעמדה...
אברהם בן, ח'פא' בצה"ל
...אם רצתה אסתר לזינסקי בפורסומה, הרי השינה אותה במילואה. תחילה השמיעות חריפות, אחר כך תמונה שאינה לא ביקש לראותה. אנו, מה כתובתה?

דן זאבי, ירושלים
סקרנות הורגת לא רק חתולים אלא גם זאבים, הקורא זאבי.

חיה 56
עדיין לא מאוחר מדי. יש עוד מקום להעניק לחיה הררית את תואר צברית 56.

ישראל גלברט, תל-אביב
היה בדבריה על הפסטיבל כקאן (העולם הזה 952), החשיכה עלי את עולמי, עד עתה העצמתי הערצה עיוורת את הולובורנייה, וכעת באה זו ומסמלת שיהא סתם בחורה נאה. מה היא רוצה לומר, שהעולם הממוסס על אביוריו הוא להטוט פירסומה בלבד?

חיים מלאך, חדרה
הוי גינה שלי / הוי גינה שלי / ההיית או חלמתי חלום?

שמחה הקרויה תל-אביב
הייתי מרוצה מאד מתשובת (העולם הזה 952) לקורא שוורצברג, שטען שהחלוציות איננה בתלי אביב ושלתחילתו אין זמן לרקוד טנגו. אפילו בגרונותיו בעצמו פתח בהשקפה הנוראה ביותר היא בתל-אביב. סידורו של דבר שיש לח' לוצים מה לעשות בה.

אלימלך חביבי, כפר סבא

חזוי דוחה
הפליא אותנו, שלמרות יחסכם האוהד לתנועה הקיבוצית, מצאתם לנכון לפרסם דווקא את ה' מקרה הדוחה במדור חזוי, (העולם הזה 952) על הקיבוציות לבצע בדיקת רם לו ולכנו. אוסר הכאתו נתון לנו יסוד להיות משוכנעים ש' לא טרחתם, כמו במקרים מסוימים אחרים, לבדוק אם אמנם מקרה כזה קרה במציאות. אנו, הגנו סבורים שלו גם היה המיסור אמיתי, לא הוא המאפיין את החזוי בקיבוץ.

ג.ג. א.ג. קיבוץ מרחביה
הצחק עם הקוראים נ.נ. וא.ג.

אב-אב-אב
השבוע חזיתי במקרה שכראי להביאו לתשומת לב כל המכ"ם, סמלי המחלקות והמ"מים של צה"ל.

כשהמתנתי לטרמפ בסיבוב בילד לכיוון רחובות הופיעה לפתע מחלקת חיללים בחנוך קרב כשהיא רצה לכיוון רחובות. חיללי המחלקה עברו כנראה שפשוף רציני כי הם נראו ינועים מאד ובקושי הרימו את רגליהם. המסיכה שלהם הוצת קשות כדי להרעילם.

לפתע צמחה לו ישועה ממקור בלתי צפוי. הוא הכיר חילל שמרדה לזיו והמתניה אף היא רצי טרמפ, אפנת אלאי בן הקשון: "בואי, רצי איתנו, כך תלעי יותר מהר." זו לא היססה, ורצה בכני סוג א' בראש המחלקה. אחי כן, כשי השנתי אותם לזר רחובות, שמעתי את המסיכה צועק: "מבורה משינה! אתכם, הוכיחו לה למה אתם מסוגלים!"

רחמים יהודה, רחובות

ספירה נמוכה
תיתי לו, לקורא ירחמיאל אבנו, על בקיאותו הרבה בתאריך לידתו של ישו (העולם הזה 952)... אני מציע לקורא אבנון שיתקור פעמיים לפני שיוסיף את ירעותיו ברבים. תאריך לידתו של ישו שנוי במחלוקת. נכון הוא שנוגד לפני ה' ספירה, אולם ההשקפה המדעית המקובלת אומרת, שנוגד בשנת 4 לפני ספירת הנצורים. כך שעברו 1959 שנה להולדת ישו ולא 1958, כדבריו.

עמוס שטיבל, צה"ל

נביא בנדרו
הנביא בנדרו מטבריה, בעל המכתב למערכת, (העולם הזה 949), יודע על מלחמה שתפרץ בי אביב. אבקשו על כן לשלוח לי תאריך מדויק יותר, כדי שאוכל להתכונן למילואה...

יצחק קליין, ניר ישראל

הבו לנו ספורט
המדור המעניין אותו ביותר הוא מדור הספורט. אולם אני מתאכזב במהרה בראותי כי זונס סוק דים את משחקי השבת בקיצור נמרץ.

חזקיהו אבי-אש, תל-אביב

נפסתי קשה מן הכתוב במדור הספורט (העולם הזה 950) על קבוצת ביתר תל-אביב. אני מציע לעורך הספורט להפסיק לעלוף אלפי אוהדים ולא לקרוא להם פראי אדם ועוד כל מיני כינויים.

שלמה לוטגרטן, חולון

למי תקע השופר
בהעולם הזה 951 כותב שמואל מחיפה, שהתגלתה לו האמת הערומה שהעולם הזה הוא שופר ה' בלתי-רשמי של אב הפאשיזם בישראל. מנחם בנין, אני באתי למסקנה שהכתוב הנ"ל הוא מחסירו של אבא חושי.

תעזומת סירת השושה
אלמלא היה הסיפור על הסירה שטבעה (העולם הזה 952) עזוב כל כך, אפשר היה לראותו כי סיפור מתח מרתק.

יצחק גל, חיפה

המדינה שבריר
במשך תקופת לימודי כאן, נתקלתי פעמים רבות באנשים הממשיכים לקרוא ליהודים פלסטינים... לא הכנתי מזהביו הם שואבים ידיעות עתיקות אלה, או שמא עוסקים כולם בארכיאולוגיה, או אולי בכלל בבורות.

סלחתי לכל אותם האנשים כאשר נוכחתי כי מוסד חשוב כמו הסוכנות היהודית לארץ ישראל, משתמשת בטכסים בדם מפוע, באנליות, השם "גיואיש" אנשים פור פלסטינים" כדי נמצא מוסס כזה מתאריך 29 בדצמבר 1955.

ר. כ., לונדון

מי האויב?
מתחתי בימים אלה את התנ"ך ומצאתי בו אישור מוחלט לדעתי של העורך במאמרו "מי האויב, בעצם?" (העולם הזה 950). אני מתכוון לדבריו הנביא ישעיהו (פרק י"ט) לאמור: "כיום ההוא יהיה ישראל שלשישה למצרים ולאשור, ברכה בקרב הארץ. אשר ברכו ה' צבאות לאמור: ברוך עמי מצרים, ומעשה ידי אשור, ונחלת ישראל!"

אנו נקבל את ההנחה כי הירשת של אשור-היא סוריה (ששמה נובע מהשם אשור), הריש כאן הוראה מפורשת לברית ישראל-מצרים-סוריה, נגד ירדן ועיראק.

יחזקאל מנסקי, ירושלים

תמונה מטושטשת
במאמרם "כסין כנב" (העולם הזה 951), התל-כך לתת תמונה מושלמת מההשלשלות המאובנות בימי אברעניל... (אנשים) העובדות, כפי שמתר איות בספרו של מקדנלר, סותרות את המאמרם. לפי ערותו של מקדנלר הוא נחש לזרם פני שמו עם ראש הממשלה, עם שרת-העל משה שרת, והודיע לו על רצונו להיפגש עם בני-גריון.

אבנר גדעוני, נטעים
קימת טעירה בג'דורי עדי ראיה לבין התאור בספרו של הציר, המעוניין ליישר את ההידורים. אולם גם הוא מדגיש שפגיש' תו עם ב' ג'י, היתה למורת רוחו של שר' החוץ, שביקש למנועה.

נראה שקיבלתם ממקור מסמך ביותר את המר' טים המלאים על מה שקרה בליל היש' בדצמבר 1954. אבל שכתבתם לציון אם יונל ריין לבש סינור כששטף את הכלים ואם היתה הפזימה של משה שרת מפוספסת או לא.

דליה רוזנברג, חיפה
שאלה א': כן. שאלה ב': לא.

הגיע הזמן שמיסטר בג'דוריון ומיסטר שרת יפנו את מקומם (לנביא) מנחם בנין, לינאל אלון ולי משה ריין, עד שתפסתר בעיתה המדינית והבטחור נית של ישראל.

גבי אורג, טבריה

...אומרים שאנו מובלים למצדה שנייה. העם וכאי לדעת מהי דעת הקצונה הנכונה בצבאו. אמנם אסור לה לבנות את דעתה על הממשלה, אולם להחליט (מפני סכנה מתקרבת) היא לא רק זכותה, אלא אף חובתה של כל קצין נבון!

דביב דניאל, ירושלים

אהרן
מפעל צברית 56 יכול היה להיות מפעל יפה, ללא תינה לו פרסומת כה רבה ותמונות של צעדות-הקיבוץ עם צעיות לבנות, ואדוקות. כפי נערה תל-אביבית תהלה מהיום לפתע עם כפיח בכל מיני פזוטי ותשנורר סכף מהנוריה או מחברה כמי צננות...

יוסף אלמוג, עשק

על ראש הצברית בעזרת הכפיה.

לא הייתי רוצה שחברתי הצברית, אסתר יא, אפילו בחיפה, ישקלי, וזם לא אחלי רוצה שחתיקה יערה בעלת שרירים שכל חוראה אותה פחד להחליב אלה, כפי שמקווים שני בלורים האמיצים שגששו בקפאק שלכם (העולם הזה 951).

אלי כרמלי, רחובות

חקירה משטרתית
אני אסירת תודה לכם על הרשימה שהקדשמתם לפרשנות מלילת הנניב בכתיו (העולם הזה 951). אני יודעת, שרבים נלמדים ממיד למען האמת.

ברטה שפירא, תל-אביב

אל תשאל מדוע...

...לשם מה קים מדור המכתבים? האם כדי שהקורא יראה את שמו מודפס לעתון?

בן-ציון מרום, חיפה
מובן, כולל שמגישל הקורא מרום, שטדח להדגיש את שגון בלתי-המתח.

שחיתות, או לא?

הקורא יצחק הללי מלכה, בשם שחיתות את בקורם של יהודים בכלמיה כח' תמולד (העולם הזה 952). עז לי בל כלל מנחה שחיתות נכ את הביקור בבחי העלונות המציינים סרטים של צינים, לפי אותו דין, שחיתות היא להתלבש לפי אופנת הגוים ולדבר סמינן ולדעם מסמיק.

אביב קריסטל, רמת-השרון

הטנפנש
כיצד יכול העולם הזה, המצייני בחידוש מלים להמשיך להשתמש במלה אימוה כמו פסיכואני ליטיקו (העולם הזה 952)? אני מציע את המלה הקרנפנש.

איתן אירי, נ'וה-שאנן

מה בדבר נפשפנש?

חוק זליגסון

...הנזממת קצת שחרצתם משפט הקרוי "חוק זליגסון" (העולם הזה 951), על רוב הפקדים שהם בלר כלל מוכשרים ונחלתים על להעמיס עובי דים לזלפנים, אבל אסכים אתכם שהאדמניסטרציה הראשית לא מתחשבות בצלבים השונים ולפעמים מתוך חוסר תיאום. או פלוטקציה, מר סיפיק פקידים למקומות הלא נכונים. אבל אין להספיק מן היוצא אל הכלל.

שמעון חילבסקי, תל-אביב

פרט למקרה שהוצאים מן הכלל חרובים מן הכלל.

...במידה שהדברים נונעים לחיילים, הייתי רוצה להזכיר את אימרתו הנדולה של המצביא הבריטי, הדינס ולינגטון, קומי המערכת נגד נאפוליאון: "המסקנה החיילים לחום, לא לרשום!"

מיקי קרנן, נהריה

תמונת חוצות
מן הפסח אבידה עוד מישהי תמונה בחוצות... ודע! לרב הביטה מספרים שתצלום אתה! לזינס

אהרן מסקין

אחרון מסקין

הקרב לאחר גילוי "שורת המתנדבים":

לפני שבועיים יצאה שורת המתנדבים, ארגון אידאליסטי בלתי תלוי שי איש אינו מפקפק בכוונותיו הטהורות, בסי דרת גלויים שהטילו אור קודר על המצב בי צמרת המשטרה. חלק מן הפרטים פורסמו עוד קודם לכן, בין השאר ברשימה השחורה של העולם הזה. אולם חקירת המתנדבים איחדה את הפרטים לתמונה כוללת. אם מפתח זה ביד אפשר היה להמשיך בחקירה לכל הכיוונים, לגלות עשרות הסתעפויות חדשות.

אולם מוזעזעת מן הגילויים עצי-מם היתה הגבת הציבור: איש לא הופתע. הגילויים רק אישרו את החששות שהתפשטו בשנים האחרונות בחוגים רחבים.

משטרה עצמה דאגה לכן, בעשרות מקרים בודדים, כי לא יישאר שום ספק, ביחס לשיטותיה ולמטרותיה.

אולי המחרידה ביותר מבין כל הפרשות היתה פרשת רומק, ששברה את השרידים האחרונים של אימון ציבורי. רומק, מחשבי המחנות הירושלמים, האשים קצין משטרה מסויים, בימי המאבק על הצדק באבירגוש, כי ביצע מעשים מגונים, עסקי שוק שחור ופגיעה במוסר. במקום לפתוח בחקירה נגד הקצין, להרשיעו או לזכותו, בויימה נגד רומק האשמה של שוד, שהיתה כה מגוחכת עד שהחובצ עצמו נאלץ להפסיקה באמצע.

כשרומק לא שתק, גילה כי שוטר מסויים מסייד את הבתים הפרטיים של קציני משטרה גבוהים, כחלק מתפקידו. הואשם שנית, הפעם בסחיטה. בשעת משפט זה התפוצצה פצצה: נתגלה כי המשטרה סידרה "הלוואה" מכספי המדינה לעד הראשי, רשמה אותה על שם אשתו של קצין גבוה. אפילו השופט, איש מפא"י וחתיק, נאלץ לגנות: "שערוריה!"

גינויים אלה של פעולות המשטרה כפי השופטים הפכו כמעט עניין שבשיגרה.

לפני שבועיים הודיעה השופטת המחוזית החפאית אונגיה וינגרוב כי שלושה שוטרים, ביניהם קצין, שיקרו במשפט שהיה בי על אופי מפלגתי מובהק. שופט תל אביבי דרש אף הוא, בשעתו, לפתוח בחקירה נגד סמל-משטרה שזייף טביעת אצבעות. אף באחד

מן המקרים האלה לא הודיעה המשטרה על העגשת האשמים. להיפך, במקרהו של רומק עלו האחראים בדרגה.

לא תמיד מתיחסת צמרת המשטרה בסבירות לעבירות פקודיות. המפקח הכללי עצמו הודיע, בשבוע שעבר, כי קצין-משטרה חי-פאי בשם חיים זקס, סגן מפקד משטרת נמל חיפה, הורד לדרגת סמל, אחרי שנתפס בהורדת כמות זעירה של מזון מאוניה. המפקח שכה להזכיר את הנסיבות: היה זה אותו קצין זקס שעורר בשעתו את חמת המפקח כאשר גילה את פרשת המקרה החשמלי שניתן לקצין משטרה אחר, שהצטיין בדיכוי מרד הימאים. חוץ מזה נחשד זקס על ידי המפקח הכללי, בלי כל הצדקה, שמסר לשורת המתנדבים, חומר על עסקיהם המזוירים של עמוס בן-גוריון ושותפיו.

במקרה זה פעלה המשטרה במרץ.

שום משטרה בעולם לא זכתה לאימון כה מוחלט של הציבור כמו משטרת ישראל בראשית צעדיה. שום עם אחר לא הקדיש לשוטרי שיר פופולרי כמו "אני המשטר" / שומר מכל צרה / מכולנו אין יותר / מכובד מן השוטר..."

השנאה לשוטר הזר, הפחד מפני הג'נדארם, היו סימני הגלות. העם רצה לגרש סיוט זה, להפוך את שוטריו לסמל העצמאות החדשה, הטהורה.

ואמנם, היה נדמה כי המשטרה ראויה לאי-מון זה. איש לא פיקפק בנקיון הכפיים של מפקדיה. כמה מהם היו ידועים כאנשים ישרים למופת. אולם במרוצת השנים קרה מה שהו: בזה אחר זה סולקו מן המשטרה מי טוב הקצינים. אחרי מאבק איתנים הצליח עמוס בן-גוריון לסלק גם את מכשולו העיקרי, ישורון, שיק, אדם שהפך סמל לנקיון כפיים.

מיום ליום הפכה המשטרה ביתר גילוי לב למכשיר עיוור בידו כת-קטנה של אנשים במפלגה מסויימת. כאשר הואשמה כגדולי כמתן חסות רשמית לפוגרום שנערך לאור היום נגד הקומוניסטים כנצרת, לא

האם

המשטרה

מוזעזזת?

טרחתה אף להכחיש זאת. לציבור לא היה איכפת: המדובר היה ב- ערבים ובקומוניסטים. היתה זאת גישה קצרת-ראי: אחרי שנבדקה השיטה, הופעלה גם נגד אזרחים עבריים.

מקרה אופייני, אך לא יחיד, היה אופן ניהול חקירת המשטרה בקשר לשרשרת הפצצות, ערב הבחירות האחרונות לכנסת. ה- משטרה נמנעה בגלוי מלפתוח בחקירה כל שהיא נגד החשודים העיקריים. שר המשטרה מסר בשיבה סודית של הממשלה הודעה כזו וכתב ששורה סערה בין השרים, כך שלא העז לחזור עליה בכנסת. המשטרה תפסה, באור פן בלתי-חוקי, מיסמכים סודיים של העולם הזה, שהגיעו תוך 24 שעות לידי דובר סיעה מפא"י. ואחרי הכל ניסתה להוציא מפי צעיר חסר-רשע וידוי כוזב, כאילו הונחו הפצצות על-ידי אנשי תנועת החרות, כדי להשחיר את פני מפא"י.

אפשר היה למלא כרכים בפרטי המקרים מסוג זה.

ציניות כלליות וחסרת-בושה זו היתה מוכרחה להוביל גם לציניות פרטית של ראשי המשטרה עצמם. כל שוטר במשטרה ידע כי מפקדיו הגבוהים ביותר שותפים ב- עסקים מסחריים נרחבים, נראים בחברת אנשי שים מפקקים מאד במקומות ציבוריים מאד. תחת מעמסה כפולה זו של שחיתות ציבורית וחדשות אישיים, כרע סופית המוראלה ה- פנימי. האזרח הפשוט, העומד מן החוק, לא הבין עדיין מה נוראה המשמעות האמיתית של מצב זה.

אין כל ספק שהתפתחותו המיו- לא רית של עמוס בן-גוריון, עוזר המפקח הכללי, היא צורך לא- מיוסוני. אין כל ספק שיוצר עמוס חייב להתפטר מהמפקח הכללי, ויח- קאו סהר, שקיבל על עצמו כגדול את האחריות הציבורית למעשיו עוזרו, אחרי שנתגלו בציבור, ושיש לו כמה וכמה סיבות להתפטר.

אולם כל זה אינו מספיק. מצב מבין זה לא יכול היה להיווצר לעולם, לולא היתה ה- משטרה חופשית צבלי ביקורת ציבורית. לי- הלכה עומד בראשה שר מיוחד, בכור שר- סרטיא, אולם סוד גלוי הוא כי לבכור שי- רית יש פחות השפעה במשטרה מאשר ל- סמל שני כתחנת עפולה. מפקדו נמסר לו כדי לתת מעמד חברתי מתאים לאדם שהביא קולות ספרדיים למפא"י, לא כדי להטיל מ- רות על המפקח הכללי ועוזרו, שיש להם קשרים אישיים ישירים עם אישים מסוימים במקומות הנכונים.

מצב זה חייב להשתנות, ומייד. עם הקמת הקואליציה הנוכחית בממשלה קיווה הציבור כי שלטון חוסר-החוק ייגמר. תנאי מוקדם לכך הוא כי יושם קץ למשרדה-המשטרה ה- עצמאי, המשוחרר מכל ביקורת.

כמעט בכל ארצות הדמוקרטיה שייכת המשטרה למשרד-הפנים, ונתונה למרותו של שר הפנים. חיסוף משרד-המשטרה והעברת ה- משטרה, אחרי טיהור כללי ויס- די, למרות משרד-הפנים, הוא ה- מוצא הטוב ביותר מן המצב.

אין זה ענין של מיקום מפלגתי או טינה אישית. כאן מונח על כפות המאזניים לא רק טוהר המדינה, אלא גם חרות אזרחית.

פרשת יחזקאל

שציין בתמימות על-ידי הרישום: פקיד.

איכזורים, בחמות וזכרים

מה הן, איפוא, מטרותיה של חברה נכבדה זו, ש-14,400 ממניותיה נמצאות בידי המפקח-הכללי של משטרת ישראל?

ואם כן, במשך כל השנים הללו, לא היה יחזקאל סהר, כמוכן, פעיל בעסקי החברה (בהתאם לחוק) — הרי השקיע כנראה את כל רווחיו ברכישת מניות נוספות. כי ב-23.10.55, בדו"ח שהוגש לרשם החברות, הופיע יחזקאל סהר כבעל 14,400 מניות רגילות של החברה. מקצועו הפעם, כפי

לא ישתתף שוטר בכל עיסוק או משרה מכל סוג שהוא... אלא אם כן קיבל לכך רשות בכתב מאת המפקח-הכללי. כך קובע חוק המשטרה (סעיף 16), המודגש גם באוסף פקודות-המטה-הארצי של משטרת ישראל, שהוא "מוצא לאור על-ידי יחזקאל סהר, המפקח-הכללי של משטרת ישראל".

הבריטים, הקפידו מאד, בשעתם, על ביצוע חוק זה. הם ידעו כי השתתפותו של איש משטרה, בפרט אם הוא קצין גבוה, בעסק פרטי כלשהו — פותחת פתח לשחיתות מן המין הגרוע ביותר. אפילו אם לקצין עצמו אין כל כוונה לנצל את מעמדו הרשמי המיוחד לקידום ענייני עסקו הפרטי — הרי תמיד קיימת סכנה ממשית שהכפופים לו ינסו למצוא חן בעיניו על ידי רדיפת מת- חריו העסקיים ו/או עצימת עין במקרים פוליטיים הנוגעים לשותפיו העסקיים של המפקד.

על כן היה נהוג כי בכל מקרה שעל איש משטרה נפל צל של חשד כי הוא שותף ישיר או עקיף בעסק מסחרי כלשהו — מיד היה החשוד מודח ומנית מתפקידו. במשך זמן הביורוקרטי קיבל רק את מחצית המשכורת. אם העלתה החקירה כי החשד היה נטול- יסוד, הוחזר השוטר לעבודתו וקיבל את הפרשי המשכורת. אולם אם נמצא יסוד לח- שד, היה השוטר מועמד למשפט, או לפחות לדין משמעתי, ופיטוריו היו מובנים מאלהם. בחוק, שניסח על-ידי האנגלים ונשאר ב- תוקפו במדינת ישראל לא נכלל שום סעיף הקובע באיזה היתר צריך להצטייד המפקח הכללי עצמו על מנת לעסוק בעסקים פר- טיים. כי הבריטים אפילו לא חלמו על אפשרות כזו.

תיאור כוזב

המפקח-הכללי של משטרת-ישראל, [יחזקאל סהר (49), סלחני הרבה יותר מהמחוקק הבריטי. "אין סיבה לתבוע משותף בקואופרטיב לוותר על חלקו שהושקע לפני שנים, רק מפני שהוא קצין משטרה", הביע סהר את דעתו. "אין כל חוק האוסר על עובד מדינה להיות בעל רכוש ומשקיע בעסק כש תף בלתי-פעיל".

הדברים האלה נאמרו מתוך הגנה ידידותית כנה על עוזרו עמוס בן-גוריון, שהואשם קשות. בלהט הגנה זאת אף נכשל סהר בתיר- אור כוזב שאינו משתמע לשתי פנים: את הוויליה של שלום ליגום, שבה התגורר עמוס בן-גוריון חודשים רבים חינם אין כסף, תיאר סהר כ"בית קטן בן שלושה חדרים, שאינם עולים בגודלם על דירה רגילה בתל-אביב". האמת שונה במקצת: הוויליה של מר שלום ליגום בהרצליה, תופסת שטח של 190 מטר מרובע, שטח המספיק ליותר מ-ש- לוש "דירות רגילות בתל-אביב". לדירה רגילה בתל-אביב" דומה הטריקלין בלבד של וילת ליגום, המכילה גם מרתף ומוסך למ- כוננית, נוסף לחמשה חדרים, וחדר שימור. היא גם מוקפת בגן של 5000 פיק, שלא היה מבייש מועצה עירונית.

טעות זאת של סהר היא מוזרה כפליים, מפני שלפי דבריו, הוא עצמו תוהך בין ליגום שכנו בהרצליה, לבין עמוס בן-גוריון בדבר שכירת הוויליה.

המקצוע: פקיד

אדם לסהר היו סיבות משלו להגן על עוזרו, אפילו מעבר לאמת העובדתית. כי כמה שנוגע לאנשי משטרה השותפים בעסקים פרטיים, אין עמוס בן-גוריון ראשון במעלה.

בספרי המניות של חברת י. מ. סחרוב ובניו בע"מ, מופיע יחזקאל סהר, תושב הרצליה, כמחזיק ב-1000 מניות רגילות של החברה. התאריך שבו נרכשו המניות על-ידי מר סהר: 18.8.50. מקצוע מחזיק המניות בתאריך זה, לפי הרישום הרשמי: המפקח הכללי של משטרת ישראל.

ענפי האילן
בתולדות ההון של משפחת סחרוב בולט תאריך גורלי: מאי 1948, תאריך הקמת מדינת ישראל ומינויו של האב הבכור יחזקאל, לתפקיד מפקח כללי של משטרת ישראל. מאז, עלו לגדולה כלכלית, עד כדי עיסקות במיליוני ל"י.

יהודי יקר
זהו אפרים אילון, השותף העיקרי במפעלי קיזור פרייזר ומיליונר לא-מבוטל. כאשר נערכה במלון השרון נשפית בר-מצווה של אחד מבני משפחת סחרוב, היה אילון אורח כבוד. כזכור, היה אילון מעורב בבירורים שנענו לעסקי מטבע זה, שלא הגיעו לבית-המשפט.

סדר

על כך מעיד תקנון היסוד שלה :
 "לנהל עסקים כחברותנים וכתעשיינים, וכי עוסקים בסחורות מכל סוג שהוא... מכונות, מכונות-משא, אופניים, אוטובוסים, מרכבות אמבולנסים, מכונות-מוטור, צגלות, סחורות פלסטיות, חומרים, גזים, סמים ורפואות... צבעים, דבק, גומי, צורכי תפארת ויפוי, אינסטלציה מכל המינים, רהיטים, חפצים חשמליים, חפצים לשימוש דתי... תוצרת חקלאית... חיות, בהמות, עופות וכדומה, צורכי מכולה, אגוזים ושעועיות מכל המינים, דגים ותוצרת דגים... אלקהוילים, ליקרים, משקאות... זבלים מכל המינים... עצים וכל התוצרת מהם... פקק, קרטון, צורכי אריזה, צמר גפן, משי ומשי מלאכותי... צורכי ספורט וחפצים העשויים מגומי, פרוות... מכשירים ימיים... אופטיים, לצילום, לרפואה, לניתוחים, לרפואי שיניים ומכשירים מדיניים..."

וכל העסקים הללו חייבים להתנהל ללא עזרתו הפעילה של יחזקאל סהר.

מפשיטת-רגל לגדולה

אי-פעילותו של אחד האחים לא הפריעה, בכל זאת, לחברה להגשים חלק מהגורמים המורכבים המוצהרים. תולדות האחים סחרוב הם תולדות בניין הארץ. האב, יצחק מרדכי סחרוב, הגיע ארצה מרוסיה לפני 54 שנה, נכנס לעבוד בבית מסחר ירושלמי. רק כשפשט בית מסחר זה את הרגל, החל האב סחרוב במסחר עצמאי בחומרי בניין, אך לא משך את ידו מקמח ועסקי מקרקעין.

מאוחר יותר יסד יחד עם שותף בשם שמואל אשכנזי עסק לייבוא ולמסחר בעצים וחומרי בניין. ב-1929 הגיעו השותפים למצב של פשיטת-רגל. הבן ישראל, שכבר אז התבלט כגאון-הסחר של משפחת סחרוב נאלץ לחפש פרנסה במצרים, משך שלוש שנים. באמצעות מעבידו המצרי, קיבל ישראל סיכונות של פירמה רומנית גדולה לעצים. היה זה קרש הקפיצה שממנה זינקו עסקי המשפחה למרומי התון הגדול.

המטרה : השגת רשיונות

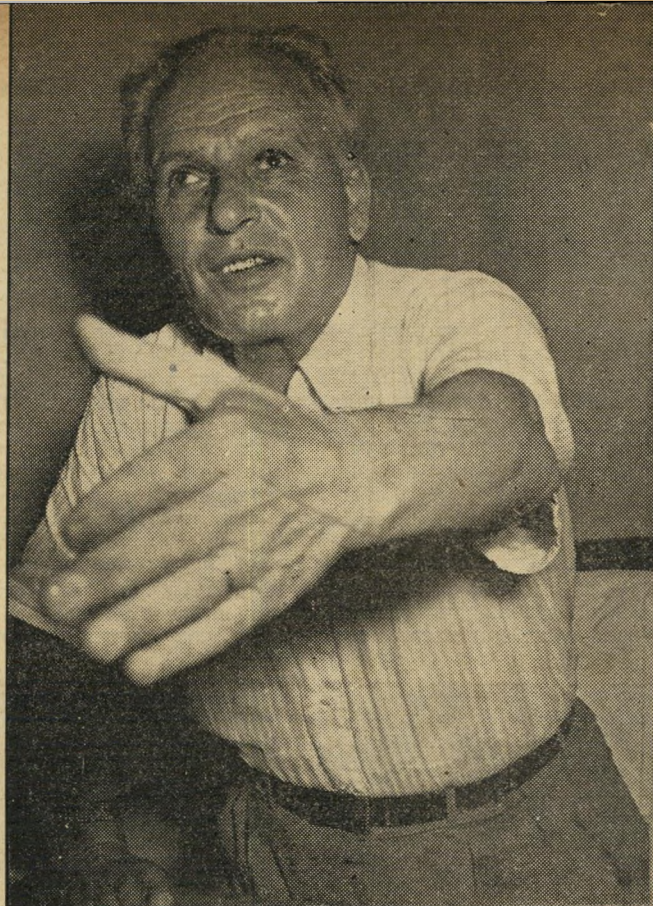
אמנם, העדיפה היתה איטית. הפירמה סחרוב בע"מ, שנוסדה ב-1941, לא היתה חשובה או עשירה במיוחד. מנייתיה היו מחולקות בין האב ובניו — מלבד יחזקאל, שלא נחשב לאיש עסקים. הוא היה אז שליח בתפקידים ציבוריים, שימש בין השאר מזכיר של חיים וייצמן — והמשפחה לא ראתה בכך, בימים ההם, כל תועלת.

כעסק צדדי הקימו האחים חברת ביטוח צנועה, שהולידה לאחר מכן חברת ביטוח נוספת, גדולה פי שלוש ויותר.

המאפיין את כל סחר סחרוב היא ההתפתחות האדירה שחלה בו מיד עם קום המדינה. כבר ב-1950 רכשו האחים מחצית תנ"ל, בית-חרושת לתעשיית עץ לבדו בשרי תוף עם קבוצת משמרות ליד חדרה. כעבור שלוש שנים, יסדו יחד עם עוד שני בתי-חרושת בענף את הקרטל לבידי ישראל בע"מ שמטרתו המוצהרת, בין השאר : "לדרוש, לטפח ולהשיג פקודות, חוקים, צווים ורשיונות מאת השלטונות." מטרה מוצהרת פחות של הקרטל : לשמור על המחירים המנופחים של תוצרת חבריו, הנחוצה מאד לבניין הארץ.

למשטרה אין טענות

כבר בשנת 1951 הגיע, אפוא, הריחוק המוגש למס הכנסה, ל-44159 ל"י. וזאת בהתחשב עם העובדה כי משכורות המנהלים הגיעו ל-8400 ל"י, בעוד שמשכורות כל הפקידים בחברה הגיעו ל-1647 ל"י בלבד. נסיעות לחוץ-לארץ והחזקת מכונות הבר סים באותה שנה הסתכמו ב-1500 ל"י בקירוב, אך הוצאות הפירסום לא הגיעו אף ל-50 ל"י. חברת האחים סחרוב כבר היתה

מפקח בלי פיקוח

שר המשטרה בכור שיטרת אחראי, באופן רשמי למשטרה. למעשה, אין לו אלא תפקיד ייצוגי חסר-סמכות. הוא אינו יכול, למשל, לפקח על מעשי המפקח-הכללי של המשטרה יחזקאל סהר (שמאל) בתוך המשטרה.

הווילה המפוארת של הרב-מלונד שלום ליגום, בהרצליה, מוקפת הגן הפרטי הנרחב. כאן התגורר עמוס בן-גוריון ללא תשלום. בתשובתו לשורת המתנדבים בקשר לבית זה, שיקר המפקח הכללי של משטרת ישראל בגלוי.

מיבצר התמימות

מפורסמת די הצורך גם ללא מודעות. בשנה החולפת, כשמצוקת האשראי הגיעה לשיאה, וקבוצים נאלצו ללוות כסף בריבית של 36% בבורסה השחורה, נהנו האחים סחרוב מהלוואה ממשלתית לאחד ממגזריהם בסך של כמעט רבע מיליון ל"י, בריבית של 7½% בלבד, לזמן ארוך. עזרה נדיבה זאת איפשרה, כמובן, לאחים סחרוב לבנות ולהיבנות בקצב מסחרר עד היום הזה. ברגע מתוך זה, עומדים הם לסיים משאומתן על רכישת מחצית בית-החרושת למתקנים צ. ד. במיליון ל"י בערך.

מלבד זה, הוקצה להם 200 אלף מניות בחברת הנפט הממשלתית העומדת לקום, במחיר הנומינלי של ל"י אחת למניה. כבר עתה, עוד לפני יסוד החברה, הגיע ערך המניות לחמש ל"י כל אחת. אין בארץ אף חברה שניה בהיקף כזה ובעסקים מגוונים כל כך בסחורות, שבהם שרר לא פעם מחסור וקיצוב, ושהיו תלויות ברשינות ופיקוחים, אשר לא התנגשה בזמן זה או אחר, בפרט זה או אחר, עם התביעות הקפדניות של החוק. מבחינה זאת היו עסקי האחים סחרוב למופת. למשטרה לא היתה

אף טענה קלה לאחיו של המפקח הכללי.

אדם נאמן במיוחד

כאשר מנייה הנשיא איזנהואר את המנהל של חברת גנרל מוטורס, צ'רלס ווילסון, לתפקיד שר הבטחון, קמה שערוריה ששככה רק לאחר שוילסון מכר את כל מניותיו בכל החברות שהיו לו. לפי אימנה מתונה, הפסיד ווילסון תוך שנתיים, רק כדי להימנע מכל אבק חשד, סכום של עשרות מיליוני דולרים.

איש לא דרש זאת מיחזקאל סהר, כאשר נתמנה למפקח הכללי של משטרת ישראל, כי השעה היתה דוחקת. המשטרה עברה למרותו של שר ציוני-כללי, שר-הפנים יצחק גרינבוים, ומשם לידי שר המשטרה החדש, בכור שיטרת, גם הוא אז בלתי-מפא"י למדי. האנשים הקובעים חיפשו באופן דחוף מועדף שיבטיח את שליטתם על הפעולות הגלויות והנסתרות של מכשיר חיוני זה. הם לא חיפשו אדם מוכשר במיוחד, מומחה במיוחד או חופשי במיוחד מעסקים. הם חיפשו אדם נאמן במיוחד. סהר-סחרוב היה

האדם האידיאלי. הקרב המכריע בין המפקח הכללי לבין השר פרץ ב-1949. סהר זרק את כל קציני המנדט שנראו לו כתקלה לשלטון יחיד נאמן. מנהל משרד המשטרה, יצחק ציוניק, התנגד, בהבינו כי פירוש הדבר הפיכת השר לבובה. כשהגיעו מים עד נפש (או עד התפטרות השר) נכנע בכור שיטרת בלי תנאי. ציוניק התפטר, השר הפך בגלוי לדור יושב-ממשלה. הנצחון מצא את ביטוי הסמלי בהפקעת המספר האדום 1 למכונית המפקח הכללי, למרות שהשר דרש מספר זה למכוניתו שלו.

השליט האמיתי

אדם יחזקאל סהר אינו אדם שחל"טני. הוא מעדיף את הצד הנעים יותר של התפקיד : נסיעות תכופות לוועידות בין לאומיות, הופעה במסיבות קוקטייל אינ"ספור. את השלטון המעשי במשטרה הניח לעוזריו : עמוס בן-גוריון, אחרי שהלה התגבר על מתחרהו נקי-הפנים, ישורון שיף. ע. בן-גוריון, (35). הוא השליט האמיתי.

פרשת עמוס בן

להשתמש בביטויים. חריפים, קבע בלשון ברורה: "בתוקף איזה כוח או סמכות יכיר לה המשטרה לנקוט צעדים שיש בהם משום ביצוע פסקדין לטובת אחד הצדדים? למטרת ביצוע פסקדין נקבע בחוק מנגנון מיוחד והוא משרד ההוצאה לפועל, הפועל על-יד בל' המשפט ותחת הבקורת שלהם... לא מצאנו כל אסמכתא חוקית לכך שכתחליף לדרכים ולתרופות הקבועות בחוק, רשאת המשטרה להעמיד, בלי פקודה לכך מבית ה' משפט או משרד ההוצאה לפועל, את המני גנון שלה לשרות הצד המעוניין... יבורך כל מאמץ מצד המשטרה למנוע עבירות, אבל אין זאת אומרת שהמשטרה יכולה בעצם

קב קנר הינם בעלי זכויות בחברה זו. ליתר דיוק: לכל אחד משני הקצינים מניה אות מתוך 11 מניות החברה. שותף חשוב אחר: ידידו הקרוב של עוזר המפקח הכללי, ישעיהו ("זה הסוד שלו!") ירקוני, המכונה בפי ידידים "שייקה". למר ירקוני מניה כפולה וזכות חתימה בשם ה' שותפות.

מי זה שייקה?

מי הוא, איפוא, ידידו ושותפו של עוזר המפקח הכללי במשטרת ישראל? הש' בוע פורסמה בעתונות מודעה בנוסח זה:

הבוס של מדינת מיסורי, הארכיבישוף הקלאר סי של הוודן האמריקאי המפלגתי, פנדרגסט, כרטיסים לכל מי שחפץ ביקרו ועליהם הי כתובת: "איש זה הוא ידידי". שום שוטל לא העז לקרוא לידידים אלה לסדר, בשום מקרה.

שייקה ירקוני אינו מצויד בכרטיס דומה, בחתימת ידידיו במשטרה. אולם כנהג זהיר להפליא, המקפיד על החוק עד לפרט הקטן ביותר, אין השוטרים מרבים לרשום תלונות נגד שייקה ירקוני.

מן העיר אל העיר

ה ירידות החלה מזמן, עוד בימים בהם היו עמוס בן-גוריון וישעיהו ירקוני תלמידים בבית הספר החקלאי כדורי, בגליל התחתון.

כבר בימים ההם נהנה התלמיד בן-גוריון מיחס מיוחד. לגבי תלמידי המחזור הצעיר בכדורי נחשב העישון לעבירה. לכן, כשנתפס עמוס מעשן בחדר האוכל, המליץ ועד ה' הורים על גירושו לחודש ימים — דבר שק סם מאד לעמוס, שלא התלהב מעולם ללימודים. אולם המנהל החליט אחרת: הוא נתן לתלמידי הצעיר זכות מיוחדת לעשן — בחדר המנהל.

גם במקום לימודיו הקדם, גימנסיה הר' צליה, זכה בן-גוריון להצלחה דומה. באחת השנים, בשעה שהוריו נמצאו בחוץ-לארץ, נאלץ עמוס לעבור שתי בחינות נוספות כדי לעלות לכתה הבאה. נשכרה לו מירה פרטית ללימוד שפות. עמוס למד בדיוק שיעור אחד באנגלית ואחד בערבית. את שאר זמנו הק' דיש לשפה הבינלאומית של מגרש הספורט בשכונה. כשחזרה אמו, התפלאה מאד שה' מורה אינה באה לגבות את שכרה. אך ה' עיקר היה שעמוס הצליח בכל הבחינות ל' מעלה מן המשיוער. המורים שתקו, וייתכן שהדבר לא היה מתגלה לעולם אילמלי ה' שניה עליו אחותו רגנה. מאז היחסים ביניהם מתוחים.

גם היחסים בין עמוס ואביו, אדם הבוחל מעומק ליבו בכל צל של שחיתות, אינם אידיליים. כשנפל דוד בן-גוריון לא מכבר למשכב, שהתה הבת רגנה ליד מיטתו, אולם לעמוס לא ניתן אף להיכנס לחדר במלון הנשיא.

אך למרות הלימודים בגימנסיה הרצליה ובכדורי — לא הגיע עמוס, שנולד בבריטניה, ולכן הינו עד היום מבחינה טכנית אזרח בריטי, לכלל השלמת לימודים ותעודת בג' רות.

כחבר תנועת המחנות העולים מגיל 15 התחנך הצעיר להגשים את חזון נאומיו של אביו וללכת להתיישבות חקלאית בקיבוץ. ואמנם, הגרעין בו היה עמוס חבר יצא ל' הכשרה בקיבוץ נען. עמוס לא הצטרף אליו — הוא לא הרגיש כל נטיה לא לחקלאות ולא לקיבוץ.

הוא פיתח חיבה לעיסוקים גבריים יותר, ביניהם הספורט. כמעט בכל שבת אפשרי לראותו בין הצופים במשחק כדורגל כשהוא יושב על אחד היציעים בצד הידני, ישעיהו ירקוני.

עמוס יוצא לקרב

ב 1940 התגייס עמוס בן גוריון לצבא הבריטי ובדצמבר 1940 זכה לסרט של טוראי ראשון. הוא לא היה עוזר על זרועו זמן רב: כעבור פחות מחצי שנה כבר היה עמוס, שלא עבר קורס, לקצין. היו לו המלצות טובות.

הפלישה לאיטליה מצאה אותו כבר בדרגת סגן מפקד פלוגה, כמו אלוף חיים לסקוב ורב-אלוף מקלף. הוא עבר את קרבות הסניג' ושכב לבסוף בבית חולים בחולנס (בגלל דיזנטריה), מקום בו הכיר אחות בריטית חמודה. הוא הפך אותה למי בן-גוריון. א' ביו איחר לחתונה בשעתים בגלל סערה בתעלת לה-מאנז.

עם התחלת המאורעות שקדמו למלחמת ה'

שותפי חברת הזיפוף כורים במצברוח עליו: מימין עוזר המפקח הכללי עמוס בן גוריון, כשהוא נהנה מהצלחה מוצלחת. מי שמאל נהנה שייקה ירקוני מהתבוננות בתחרות כדורגל, מבעד לסורג גדר המגדש.

"לישעיהו ירקוני, המכונה "שייקה", ברכה לשנת העשר לשיחרור מ'הכלא הבריטי ול' פעל הרב. היה אמיץ! חברי".

המלים "היה אמיץ" כונו כנגד שורת פירסומים ודוגינים בשבועות האחרונים, בהם הוטל אור על כמה ממפעליו של הידני. הוזכרה פרשת אירט', בה הוקפא תיק גגו שייקה וחבריו על עבירות מסב, ומעילה ב' כספי הסוכנות. הוזכרה פרשת מיכרז המכר' ניות בה קצרו שייקה וידידו, במכה אחת, מאות אלפי ל"ה. הוזכר חוזה מפוקפק בין שייקה וידידיו לבין משרד ממשלתי חיוני. שוורר את חמת מבקר המדינה. הוזכרה גם העובדה הפשוטה כי שום חקירה משטרתית נגד פעולות אלה לא התחילה או לא הגיעה לידי סיום.

יותר מזה: בארצות הברית חילק בשעת

עמוס ושייקה

ידיה ליצור גורמים לעבירה... והו בדיוק מה שקרה כאן.

זיפוף משטרת

ב שאלת השאלה: מה הגיע את המש' טרה לפעול בנוריות כזאת בעסקי הזיפ' זיף ולבצע פעולות שנקבעו על-ידי בית הדין העליון כסותרות גם את החוק וגם את המוסר הציבורי? קשה לענות על כך בדיוק.

אולם דבר אחד ידוע: לא היה זה הקשר היחיד בין משטרת ישראל, לבין עסקי הזיפ' זיף. בספרי רשם החברות, בתוך 585 של השותפות כורים לכריית זיפוף, כתוב בפי' רוש כי קציני המשטרה עמוס בן-גוריון וי'

ה שבוע קיבלו כל מערכות העתונות בישראל מכתב זועף מאד, בעל סגנון יוצא-דופן: ממשפטי הוצאה לחלוטין המלה "את". שם הכותב היה בן-גוריון, אך לא היה זה ראש הממשלה ושר הבטחון, כי אם עוזר המפקח הכללי של משטרת ישראל. הוא טען כי האשמות שורת המתנדבים, כאילו ידידיו הקרובים פטורים מלשאת באחריות פלילית למעשיהם, לא היו ברורות כל צרכן כדי לאפשר לו להגן על שמו הטוב בעזרת בית המשפט.

"מחברי החוברת (של שורת המתנדבים) חסרו אומץ לב להעיל על עליה זו בדבי רים כרורים ופשוטים", התלונן הכותב. "אם יגידו זאת ברורות", איים, "אתבע אותם למשפט על הוצאת דיבה".

מעטים מאד האמינו כי עמוס בן-גוריון יגשים את איומו לאחר תשובתה של שורת המתנדבים. אך אם יעשה זאת, יהיה זה בלי ספק בירור משפטי מועיל, שבו עלולות להתברר כמה מן הפרשות הסתומות יותר המתרחשות בתוככי המשטרה, ללא ביקורת ציבורית.

מאבק עז דרך פרטית

פ רשה אופיינית מסוג זה היא פר' שת הזיפוף. דוקא במיצרן זה, החיוני לבניין-הארץ, הוכיחה המשטרה מתמיד עניין מיוחד, אולם לעולם לא הגיע עניין זה לכלל פעילות כה חרוצה כמו במקרה של מרכז יצרני הזיפוף.

לחברה זו, שהיא שותפות-גג של 24 חב' רים בענף, היה מכרה זיפוף פרטי על שפת הים, מעבר לירקון. המרכז סלל גם דרך פרטית למכוניות חבריו אל המכרה. יום אחד פרץ סיכסוך בין כלל חברי המר' כז לבין חברת צור, שהיתה אחד השותפים. צור ביקשה לצרף שותף נוסף, שיהנה ממית' קני המרכז וממזרז הפרטית שלו. שאר ה' חברים התנגדו לכך. אסרו על השותף החדש, מר שרגא גוימן, לגשת אל המכרה.

היה זה סיכסוך שכמוהו רגים בישראל, אך לא סיכסוכים רבים זוכים לכבוד ולתש' מת הלב הרשמית שנפלו בחלקו של מקרה זה. ללא כל צו מעצ' משופט, אסרה המ' טרה שלושה מהשותפים שהגנו על זכויותיהם לדעתם, וכעבור כמה ימים עצרה עוד שמונה. לא זו בלבד, אלא ששומרי הסדר הציבורי איימו לחזור ולאסור כל מי שיפריע למר שרגא גוימן להגיע למכרות הזיפוף הנכספים, ולהשתמש בכביש הפרטי כאות נפשו. עד כדי כך היתה המשטרה משוכנעת בצדקתו הבלעדית.

"המשטרה יוצרת עבירות!"

ה נאמרים נזכרו כי ישראל קיים בכל זאת בית משפט. הם פנו לבית-הדין ה' עליון בבקשת צירע-לנאי נגד שר המשטרה, המפקח הכללי של משטרת ישראל, מפקח משטרת רמת-גן ומפקח משטרת מחוז תל-אביב.

המשטרה לא טרחה כלל להכחיש את ה' עובדות, ובית הדין העליון, שאינו נוהג

גוריון

עצמאות נראה המייגר (רבסרן) בגוריון כאיש מתאים לתפקיד קישור בין ההנהגה לבין הצבא הבריטי בארץ. הוא התאים לתפקיד זה מפני שהיה בן בית בתוך המנהגים הטיפוסיים של הקצונה הבריטית: שתיית אלכוהול בכמויות המעוררות כבוד וביטחון השעות הקטנות של הלילה במועדוני שעשועים. אין זה כשרון העובר במהרה.

אולם אר יצא אחרון האנגלים, ובארץ הח' לו קרבות המים האכזריים, נאות בנו של שר הבטחון, בעל הנסיון הקרבי הנדיר, לקבל על עצמו את התפקיד החשוב של ניהול תחנת משטרת פתח תקוה.

הקריירה המזהירה החלה.

וילדה צנועה בהרצליה

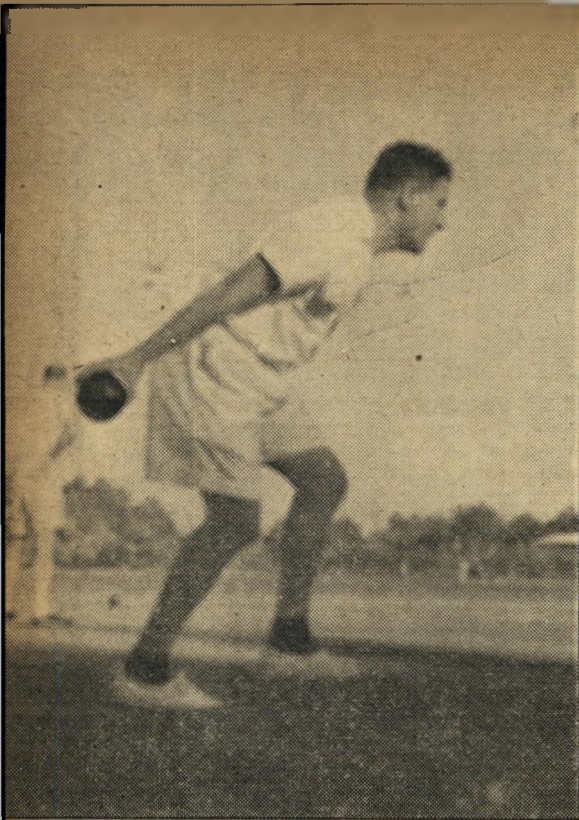
אותי סעיף 16 של חוק המשטרה, האוסר על איש משטרה להשתתף בעסקים פרטיים אלא בהיתר מיוחד ונדיר, לא הפריע לכוכב העולה בשמי המשטרה.

הקריירה המקצועית שלו היתה מהירה, העירה על כשרון אישי מזהיר ובלתי-רגיל. כעוזר המפקח הכללי, האדם השני במשרתו, שוב לא יכול היה לגור בדירה הצנועה בשיכון הקצינים המשוחררים של הצבא הבריטי ביראליה. מן הצדק היה שהמשטרה שהעניקה לו את המשרה המהמה, תספק לו גם את האביזרים הדרושים, בין השאר שיכון המתאים לייצוג.

שיכון זה נמצא באורח מקרי לגמרי, בארץ זור החילול המפואר ביותר בארץ, ח' הרצליה, בקירבה נוחה למלון השרון. המי קום: שטח מגודר עצום של מדינה פרטית, זרועת עציוני, המשתרע על כמה דונמים, משמש רקע מתאים לבית מפואר בן ששה חדרים, בעל שתי חזיתות, שחדר האורחים שלו בלבד גדול כמו דירה ממוצעת של משפחה רגילה. על בית זה העיד השבוע דיור הנוכחי, הנספח הצבאי של השגרירות האמריקאית, במלים: "מקום כל כך יפה ושקט... אפשר בהחלט להשוותו למשכנים היפים ביותר בארצות הברית."

השכר המקובל לבית כזה, בסביבה כזאת: 500 ל"ל לחודש.

רק במאור, ולגמרי במקרה, נודע לעצמם בגוריון כי קשריו עם בעל הבית, המיוזג שונא הפרסום שלום ליגום, לא הצטמצמו בקשרי דיור. כאילו כדי לספק בזה כחן חומר לשורת המתנדבים, נתגלה ליגום כשותפו של שייקה ירקוני, שותפו של עוזר

הזורק והמקבל

על יד שיכון החוקים ברמת גן לצרכי החברה הגבוהה ושנספף בימי הגשמים העזים על ידי מי הירקון ששטפו את כל הסביבה.

הסכום הדרוש לרכישת 9% בעסק שרכשו מגיע למאת אלפי ל"י?

הרי ידוע כי כל חייו היה עמוס בגוריון בשרות האומה. והאומה, כידוע, אינה מעשירה את משרתיה. ידוע גם כי לעמוס בגוריון אין אבא עשיר, המסוגל להעניק לו רבבות או אפילו אלפי ל"י להתחלת דרכו בחיים.

על כן נשארת רק תשובה אחת מתקבלת על הדעת: סגן המפקח הכללי של משטרת ישראל זכה בנתח שמן של חברה שאינה עובד בה, רק הודות לידידות הנאמנה של האיש המכריע בחברת כורים, ישעיהו ירקוני.

ידידות זאת מובילה לפעמים את ירקוני לגדיבות עוד גדולה יותר: לילה אחד, למשל ניפץ אחד מקציני המשטרה הגבוהים ביותר בתום ערב של שעשועים סוערים במועדון הלילה עדן בתל-אביב את רוב הרהיטים. שייקה הוציא מיד את פנקס הצ'קים וכיסה את הנזק.

כי הידידות, כידוע, יקרה לפעמים יותר מרבבות ל"י.

הקצין יעקב קנר. אמנם, בימיה הראשונים של המדינה נפלו על קנר חשדות כבדים. שר הפנים, יצחק גרינבאום, שבימים ההם היה ממונה גם על המשטרה, דן בכל הרציונות בהדחת קנר מתפקידו. בגלל חלקו ברצח סיומה מירונאנסקי, מזכיר הסניף של המפלגה הקומוניסטית בתל-אביב.

אולם כשהמדינה התבגרה במקצת היה ברור כי חשד כזה אינו חשוב במידה מספקת כדי להכתים אדם הגון מיסודו. לכן נמצא קנר כשר לא רק להמשיך שירותו במשטרה, אלא גם לרשות לשותפות מסחרית, יחד עם עמוס בגוריון.

השאלה הגדולה היא רק זאת: לאיזה צד רך קיבלו מייסדי חברת כורים, בתוכם כמה מלוותני ההון בארץ שהתחלפו בהחזקה המניית בינם לבין עצמם בקצב מסחרר וגיוזי מאד, את שני קציני המשטרה כשותפים?

ברור כי קציני משטרה אינם רשאים להיות עובדים פעילים בשותפות ולתרום לה את זמנם, כשרונם וקשריהם.

אין להניח גם כי יכלו להשקיע הון בשותפות. מהיכן יקח אדם כעמוס בגוריון את

המפקח הכללי עמוס בגוריון, דיירו של שלום ליגום. ויתורו טוב-הלב של ליגום על שכר-הדירה לא היה, איפוא, מעשה גבוה.

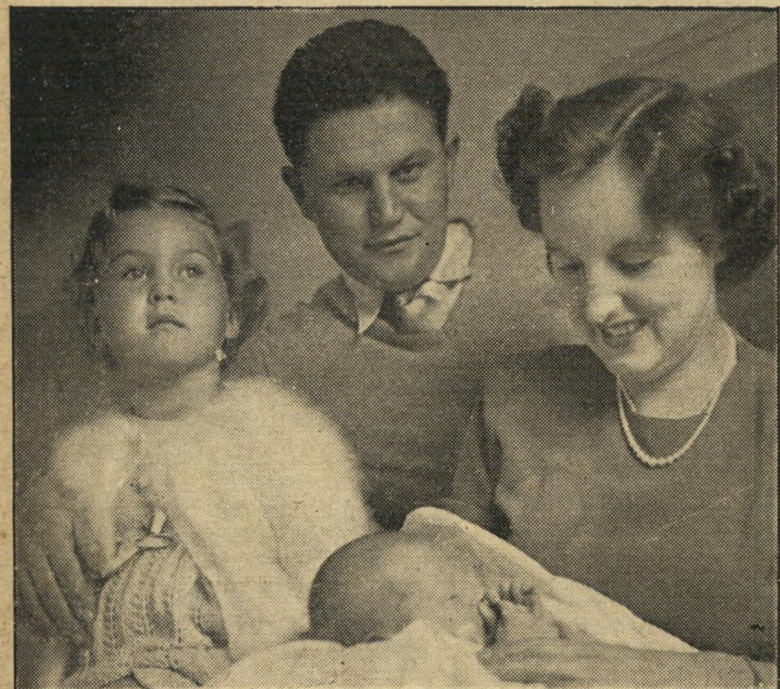
על טהרת החוק

עסקיו של ליגום עם שייקה ירקוני לא היו תמיד ישרים כסרגל. לפחות בימיה עיסקת אירטו נחשדו השניים בהוצאת כסף במירמה מידי העם היהודי, נפתחה נגדם חקירה מסועפת. לעומת זאת, היו עסקיו של שייקה עם שומרי החוק חוקיים בהחלט.

על כן, יש להניח (אם כי הדבר טרם הובא לידיעת הציבור שלעמוס בגוריון לא היו כל קשרים להשיג מאת המפקח הכללי את האישור הדרוש כחוק לקצין משטרה העוסק בעסקים פרטיים.

ידידות יקרה (מאד)

רשות כזאת נמצאת כנראה גם בידי השותף המשטרתי השני בחברת כורים,

רננה, והאב, זייד בגוריון. בתמונה משמאל, שצולמה בוילדה המפורסמת של ליגום, בקרבת שפת הים של הרצליה, נראים עמוס בגוריון ואשתו מרי, עם הבת גילה והבן הצעיר אלון.

משפחת בגוריון נראית בתמונה מימין, שצולמה לפני 19 שנה עמוס בגוריון עומד מאחורי אביו, כשלידו אחותו גאולה. משמאל: אמו, פולה בגוריון. יושבים הסב אביגדור גרין, האחות הצעירה

בחוג המשפחה

אתה יכול לתכנן את מעשיך בחודש הבא באופן חופשי.
אין לצפות לשום צעדים מדיניים או בטחוניים מרחיקי לכת של ישראל בחודשים ינואר-פברואר. לעומת זאת עלולים החדשים מרס-אפריל להיות חדשי הכרעה לגבי עתיד המדינה.

דויד בן-גוריון עוזר לבקר בקרוב במוסקבה. שגריר ישראל במוסקבה, האלוף יוסף אבירד, נתבקש כנראה לברר את האפשרות של פגישה בין בן. ג'י. לבין שליטי ברית המועצות, ניקיטה כרושצ'וב וניקוליי בולגאנין, במקרה של תשובה חיובית יתכן שבן-גוריון יצא למוסקבה עוד בחורף זה.

שעורוייה מפורסמת טוושטש: יש לצפות לחיסול מהיר של פרשת בראונשטיין. הנאשם, בעל ווילה נהדרת בתל-אביב, שנפל קרבן לסיכסוך בין חבורות-הברחה שונות בעלות קשרים במקומות המתאימים, הציע כופר של חצי מיליון ל"י. עתה נמשך המשא-ומתן על כופר שיסתכם בסכום של 650 אלף ל"י.

פצצה נוספת עזודה לה-
מוציא בקרוב בתחומה של ה-
סוכנות היהודית, נוסף על פצצת
הסרחון של יוספטל-להל. הפעם יהיה המדובר בסכום ניכר של שילומים פרטיים, שקיבל מגרמניה מתוך השילומים ד"ר נחום גולדמן, יושב-ראש הנהלת הסוכנות, שהוא מלינר בזכות עצמו.

אדם שכדאי לך לעקוב
אחרי התקרבותו: גדעון שוקן,
אחיו של עורך הארץ, העומד לקבל מינוי חשוב.

מנת הבשר הזעומה ה-
מוקצבת לך מטעם משרד ה-
מסחר והתעשייה עזודה לה-
טמך עוד יותר, כתוצאה מסכסוך
העומד לפרוץ בין הממשלה לבין חברת אינקודה, המספקת לישראל את הבשר מחבש.

גם לשיכון העממי לא
תגיע, אם לא השתכנת בו עד
עכשיו. כל תוכנית השיכון העממי הוקפאו בגלל צמצומים בתקציב משוד העבודה. בניית השיכונים תיפסק לזמן לטוב.

אחר הכנסת-סדרים הגדו-
לים של שנת 1956 יהיה ללא
ספק ספר הנישומים החדש, ש-
יכלול הפעם את פרוט הכנסותיהם של רק של העצמאיים, אלא גם של העובדים השכירים. ספר זה יהיה גדול פי 5 מספר הנישומים שהופיע אשתקד.

שני עורכי-דין נוספים יצ-
טרפו לכנסת. במקום שניים מחברי סיעת חרות שיתפטר, יבואו עורכי-דין אליהו מרינור מירושלים והלל צור מנתניה.

חומר-דלק למכונת השנור
הגדולה: בקרוב יצאו בשליחות המגביות לחוף-אראץ שר-הדואר יוסף בורג, מנהל מחלקת ההתיישבות רענן וייץ, מנהל משרד ראש הממשלה דוד קולק, כן יצא משה ("מויש") פרלמן, אחרי שסיכויי לקבל לידו את ארגון מערכת ההסברה התמוטטו כליל.

שליח מכובד אחר: הרב יהודה לייב מייזמן, לשעבר שר הדתות, שחגג זה עתה (באיחור) את יובלו השמונים.

אחרי שנעלמו הסיכויים למיזוג תנועת החרות עם הציו-
נים הכלליים, יעשה מאמץ על-ידי עסקנים ממדרגה שניה ושלישית בשתי המפלגות לנהל תעמולה למען האיחוד. יתכן שבקרוב יופיע כרוז משותף שיכיל קריאה אישית של בני שתי המפלגות.

אם אתה מחפש הזדמנות להשקיע את כספך בעסק
בטוב: בקרוב תוכל לרכוש ניירות-ערך של תניבה, סולל-בינה ומסדות כלכליים אחרים של ההסתדרות. אגרות-חוב של מוסדות אלה ישאו רוחים יכירים.

לנצחונה של תנועת-פז-אד בצרפת יהיו הדים בארץ:
הציונים הכלליים עומדים להציע בכנסת שורה של חוקים-מסים שמטרתם תהיה להבטיח קלות ניכרת לשכבות המעמד הבינוני. למרות שאין סיכויים כי הצעות אלה יזכו לרוב בכנסת, מקווים הכלליים כי יהיה להם ערך תעמולתי רב.

הארץ תזכה לעתון אידישי נוסף, שיקבל תמיכה מצד מפלגה יסודית. בעל העתון, שייקרא יידישע צייטונג, הוא בעל העתון לעצטע נייעס לשעבר, עד כה היומון היחיד באידיש, שפרש מעתון זה בגלל סכסוך פנימי.

עתון ערב שז, "הארץ" עזר לקום מחדש לתחייה, אם יגשים עזריאל קרליבך את אימו להקים עתון-בוקר שיתחרה עם הארץ. בגלל מצב בריאותו הקלוי של קרליבך, אין לפי שעה סיכוי רב שאיום זה יתגשם.

העם וזכ החתול

"במלחמה, כמו במדינות-החוץ, מפיקים יתרון על-ידי כך שבחורים מתוך הרבה ברי רות מושכות או בלתי-נעימות את הנקודה העיקרית והקובעת... אם אין נוהגים על פי העיקרון הפשוט הזה, התוצאה היא מבוכה וחוסר-שחר במעשה, וכמעט תמיד הדברים מתמרים הרבה יותר אחרי כן."

השבוע היה ברור לכל כי מדינאי ישראל לא הבינו עדיין כלל זה של גדול חבריהם למקצוע, וינסטון צ'רצ'יל. תוך פקפוקים היסוסים ואובדן-עצת מוחלט הסתובבה הנהגה מסביב לעצמה, כחתול המחפש את

מר ג'ון ניקולס

תעלה חדשה מעזה לאית

זנבו. לא רק לממשלה כולה לא היתה דרך, אלא אף לא לאחד מחבריה, מראש הממשלה ועד לשר הסעד. מתוך כל בריירות השלום והמלחמה. לא בחרה הממשלה לא בזה ולא בזו.

פלוונסק וירישיים. השאלות הגדולות שניסרו בעולם המדיני הישראלי, ושנשאלו בעשרות דיונים חשובים על-ידי מנהיגים חשובים: "האם עבד אל-נאצר הוא טוב או רע?" "האם הוא רוצה שלום או מלחמה?" "האם האמריקאים רוצים בטובתנו או לא?"

לגבי הגיטו היהודי בארצות אירופה היה חשוב מאד לדעת אם פריץ חדש הוא טוב או רע, חיובי-יהודים או אנטישמי. לגבי ה"מדיניות של מדינה ריבונית אין הדבר חשוב כלל: קובעים יחסי-הכוחות ותהליכי-התחזקות אויביקטיביים. עבד אל-נאצר ודאלס עלולים לעלות או ליפול, אולם עובדות ה"יסוד של הכוח הערבי ועמדת ישראל במרחב יכריעו את גורל העתיד.

למנהיגי ישראל, המאבדים בעתון פור ליטי גם את סיכויי השלום וגם את סיכויי המלחמה, לא היה הדבר ברור. הם דמו יותר לזעזע-הקהל של פלוונסק מאשר לממשלת ירושלים.

מדיניות

המודט השני

מר ג'ון ניקולס, שגריר בריטניה לממשלת ישראל ואחד האצילים החדשים ביותר של

האימפריה, ישב בחברת חברים, שגרירי ממ' שלחו בארצות המרחב, שמע את ההנחיות החדשות של שר-החוץ הבריטי.

כדיפלוטט אמיתי לא גילה השגריר הצעיר והאהוד את תוכן הדברים. אך גם לא היה צורך בכך: קומץ האנשים הקובעים את מדיניות ישראל כבר ידעו השבוע את הכו החדש של בריטניה, העלול להחזיר את ימי המנדט לאדמת פלשתינה ("א").

קשר ירדן-קפריסין. הסקירה שניתנה לשגרירים היתה פסימית, לא גילתה להם חדשות רבות. אזור תעלץ סואץ אבוד לבריטניה. בין שני הבסיסים הנותנים במרחב — קפריסין וירדן — אין קשר יבשתי ישיר. בירדן עלול להשתלט בכל רגע הקו הלא-י מני העויני של מצרים. קפריסין מתקדמת בצעדי ענק בנתיב-היסורים של מלחמת-שיח רור.

היה צורך בבסיס חדש, שימלא שלושה תפקידים עיקריים:

- יחדש את הקשר הישיר בין ירדן וקפריסין,
- יאפשר לבריטים לעקוף את תעלת סואץ,
- יוכל לשמש תחליף בטוח לבסיסי בירדן ובקפריסין, כאשר אלה יתחסלו.

לא היה קשה למצוא את המקום הנכון, שיתאים לכל הדרישות: הנגב הישראלי.

אמתלה מצויינת. לעיני השגרירים האוהי-התפעלות נבנה הקו החדש. הוא היה מעשי ידי אמן פוליטי.

הסכסוך העבר-ערבי מספק אמתלה מצוי יינת לניתוק הנגב הדרומי ממדינת ישראל, בשם השלום והצדק, כי זוהי רצועת-האדמה המבתרת לשניים את העולם הערבי כולו.

אם בריטניה תילחם למען מטרה קדושה זו, תהרוג כמה וכובים במכה אחת:

- היא תרכוש מחדש את אהדת הערבים,
- היא תיראה בעיני העולם כגורם אידיאליסטי, המונע את המלחמה במרחב,
- היא תיצור בסיס מוצק לתביעה כי הנגב הדרומי לא יצורף לא לירדן ולא למצרים, אלא יישאר שטח חסות בריטי, לסובת הערבים.

בשטח זה תוכל להקים לא רק בסיס צבאי גדול, שיבטיח את מעמדה במרחב לי זמן ארוך, אלא גם לחפור תעלה מקשרר חדשה בין עזה ואילת, שתוציא את הדרך להודו ולאוסטרליה מתחום השליטה המצרי רית.

לפי כל הסימנים, כבר הסכים גמאל עבד אל-נאסר לסידור זה. הוא מוכן לוותר על חלק מהכנסות תעלת סואץ ועל רצועת עזה תמורת הכרה בריטית והגמוניה של מצריים במרחב. לצורך זה מוכנה בריטניה להפקיד גם את עיראק הבלתי-בטוחה ואת ירדן כש"י יית-הטובה.

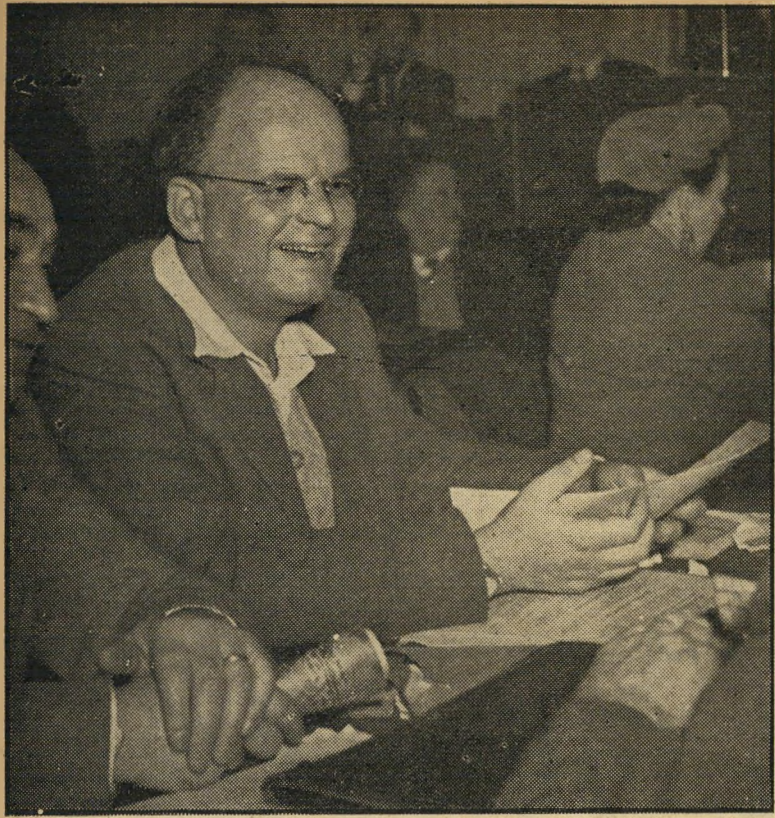
חשבון כעדי-הבית. חשבון זה לא נעשה בלי בעל הבית. להיפך, האנגלים לקחו בחשבון את הפסיכולוגיה של מנהיגי ישראל, הכינו דרך-פעולה מתאימה.

התפקיד לרכז את הישראליים העיקשים יימסר לאמריקאים. מכיוון שברור כי ישראל תצטרך לצאת למלחמה מונעת אם לא תקבל נשק, יבטיחו האמריקאים נשק. הכמות תהיה מחושבת בדיוק כדי לחזק את מהגנדיה"ח מלחמה בממשלת ישראל, אך לא תהיה די גדולה כדי להחזיר את מאזן-הכוחות הקורם בה בשעה שהמשלוחים הסובייטיים כבר מ"גיעים למצריים בקצב נמרץ, הרי הבטחת הנ"שק האמריקאית לא תתמשש במהרה. ישראל "תיכנס לרשימת מקבלי הנשק", אולם היא תצטרך לחכות לתורה — ולשלם את המחיר הקר המלא.

לפתוח את הפה. הבטחת הנשק תסתובב לישראל את הפה ותמנע מלחמת-מנע, אולם הסכנה הנשקפת לישראל תגבר ותלך עם התחזקותה של מצריים. ישראל תזדקק לזיו"דים. האריה הבריטי מוכן לחוש לעזרתה — תמורת ויתור קטן על שטח שיומם בנגב הדרומי.

אין כל סימנים שמנהיגים רבים בישראל יהיו אז סבורים שהעסק יהיה כדאי. כבר עתה דורש נחום גולדמן, המנהיג הציוני-יתוררים גדולים יותר, ומסביב לממשלת יש"ר ראל נשמעים קולות המחייבים את היתור "כדי להשיג שלום".

אולם היתור על הנגב לא יביא את השי

ג'ורא יוספא
בקופת העם, יותר מדי ימים

את העבודה, ציוו להעביר את העצמות לקבורה בבית הקברות העתיק של טבריה, ליד הגדר הקיצונית.

עורך טכס מחילת עצמות. הרבנים, לבור שים לבן ועסופים טליתות, ביקשו את מחיר לת העצמות על שמעבירים אותן, תקעו שר פרות, ערכו תפילות. הטכס הארוך לא עבר בשקט. כמה חרדים מקומיים נכחו בו, מיהרו להתקשר עם ראשי הישיבות והרבנות בירושלים. הסערה הגדולה החלה.

אצבע אלוהים. לפי דיני ישראל, אין כמעט מעשה חמור יותר מפתחת קבר. זהו תהליך הכרוך בדיונים ארוכים ומסובכים, בי היתר מיוחד של בית דין רבני גבוה. בטבריה נפתחו מאות קברים.

הרבנים הראשיים הרצוג ונסים התערבו, תבעו הפסקת העבודה. כהנא נבהל, רחץ מיד את ידיו מכל העניין, הודיע: "לא נחתי כל הוראה לחפור!"

בשכונת מאה שערים הירושלמית יצאו נטרי ריקרתא בהפגנות, נסעו אחרי מנהיגם עמ' רם בלוי להגן בגופם על החלקה הקדושה בי טבריה. הם הכריזו על יום צום ותענית, ה' טילו חרם ונידוי על כל מי שימשיך לחשוף קברי קדושים יהודים.

הם הסתמכו על רצון מגבוה, הצביעו על מותו הפתאומי של יששכר דב בר, היועץ ה' משפטי של משרד הדתות. "זוהי רק התחלת נקמת השם!" הבטיחו. "בגלל מעשי האפרי קורסים עוד תבוא מגיפה על ישראל!"

באווירה זו, שוב לא שם איש את לבו ל' י"ה בטבת, היום בו מלאו 801 שנה למות הרמב"ם.

הארץ

בין המצביאים נגד היו חברי הכנסת דיין וא. הרצפלד (הארץ)

חיים גלדן, נתניה

אלופי צבא מפא"י

"אינטרמצו" עם לואי אוצר העם (ה' ארץ).

מרדכי דן, תל אביב

בניצוחו של מאסטר לוי אשכוליני

אל-על ב'פ' לרופא, פאריס, לונדון ו' ניו יורק (הארץ).

מרים גל, קרית מטרון

מחלת אלויר?

אריה ברטוב, המוכיר הפרלמנטרי של המבלגה הפרוגרסיבית (חתימה על מכתב למערכת הבוקר).

אסתר דנון, רחובות

מה. עדיין?

שלום ליגום (ראה פרשת עמוס בג'ורניו).

כתב שמורק לבהרל: "יש להתפלא שה' גזירות הסכימה לתנאים המקנים רוחחים כה גדולים בתקופה קצרה!"

כתב בהרל על שמורק: "יש להתייחס בשאט-נפש לרמזים שלו!"

תשובה זו גרמה להרשעת בהרל בבית הדין הציוני, מלחה בנויפה חמורה על בזיון בית הדין. ליגום הבין את הרמז, מיהר להח' זיר, מרצונו החופשי חלק מן הרווח שצבר על חשבון מצוקת שוכני האוהלים.

האיש שידע יותר מדי. היה ברור כי דוד בהרל עלה לעם היהודי ביוקר, ושיש להפטר ממנו. היה גם ברור כי דוד בהרל יודע יותר מדי על משטר השחיתות בסוכ' נות, שעלה לעם בעשרות מיליוני לירות, שנתרמו למען העולים במעברות ובשוכי ספר. התפקיד העדין עבר לידי ג'ורא יוס' פטל, מנהל מחלקת הכספים של הסוכנות, כיום גם ח"כ מפא"י ובעל ח"כית מפא"ית.

יוספטל חתם על חוזה מיוחד במינו עם בהרל. האיש שעלה לעם היהודי סכומים כה עצומים קיבל, תמורת הסכמתו להסתלק: פיצויים בשעור של משכורת 30 חודשים, פנ' סיה לכל ימי חייו, דמי חופשה של שנים רבות (כי נסיעותיו התכופות לחוץ-לארץ לא היו בגדר חופשה).

כדי להמתיק גוללה מרה זו מסר לו יוספטל, נוסף על הענקות עצומות אלה, את הזכות הבלעדית לנהל את כל משפטי הסוכנות.

בהרל לא עסק מימיו כעורך-דין בישראל. הוא העביר מיד את הזכות הבלעדית לעורך הדין מיכה, תמורת קומיסיון שמן.

הסכם זה על מסירת המשפטים לבהרל לא מצא חן בעיני מבקר הסוכנות החדש. ההסכם בוטל, בוררות פסקה כי בהרל יקבל כפיצוי על כך, נוסף על כל שאר התגמולים וההענקות, סכום של 25 אלף ל"י במוזמן. המשלם: העם היהודי.

סוף הקאריירה. השבוע התפוצץ העניין כולו בפניו הסמוקות של ג'ורא יוספטל. עתון אחרי עתון הרים את קולו, דרש את התפטרותו. "אם המקרה הנוכחי לא יביא את סוף הקאריירה של מר ג'ורא יוספטל, הרי הוא יסמל את סוף הקאריירה של הסוכ' נות היהודית כמוסד השייך לציבור!" רעם עזריאל קרליבך.

תחילה חשב גם יוספטל כך, התכונן להת' פטר. אולם הדבר אינו דרוש במדינת ישראל, כשהמדינה רק במיליוני הל"י השדודות של התורמים האמריקאים. יוספטל "נעתר ללחץ מפלגתו", לא השמיט את ההגה מידיה ה' נאמנות.

פרשת שייקה

עיסקה פמריזטית

אדם המוכן לתת לממשלתו סגור חדש תמורת כל סגור ישן, הוא פטריט אמיתי. אם הדבר קורה בישראל, שונה המצב. כי הטנדר החדש נקנה בחוץ-לארץ במחיר נמוך ובדיביונים ממשלתיים זולים, ואילו הטנדר הישן נמכר בשוק המקומי, הצמא למכור ניות, במחיר מופרז, העולה פי כמה על מחיר טנדר חדש בחוץ-לארץ.

בכל זאת שחם משרד הבטחון כשהציע שייקה ירקוני (ראה פרשת עמוס בג'ורניו) לספק למדינה 400 טנדרים חדשים תמורת 400 טנדרים ישנים. החוזה נחתם, הרווח ה' של חצי מיליון לירות נראה לשייקה בטוח. עד שהתפוצצה השערוריה.

הכיסים הרחבים. שמעון פרס, המנהל הצעיר של משרד הבטחון, הבחין בעוד מועד כי השערוריה עלולה להקים רעש לאומי, הסתמך על חוות דעתו של מבקר-המדינה, ביטל את ההסכם. תמורת זאת הציע לשתפו של עמוס בג'ורניו עיסקה מורה ביותר: משרד הבטחון יכריז על מכירת הטנדרים הישנים, שייקה לא ישתתף במכירה, אולם שייקה יקבל את הטנדרים — במחיר הגבוה הסותרים שישתתפו במכירה, ושיגייסו, לצד' כך זה ערכויות כספיות גדולות, ירמו בכוחה תחילה על ידי הממשלה.

שייקה היה מרוצה, שכר מגרשי חניה. אולם לפתע קיבל מכתב דחוף הביטה: גם סידור זה בוטל על ידי שמעון פרס. יתכן

• טניגורו של ישראל קסטנר, שקיבל על עצמו השבוע גם לייצג את שייקה ירקוני, שותפו של ליגום, שותפו של בהרל.

לום. המלחמה תידחה, ובסיום בריטי יפריד בין ישראל ומצרים. אולם הצבא המצרי יגול ויתחזק בהתמדה נשק משני גושי ה' עולם יוסיף לזרום לקאהיר ולבגדאד, ישראל תישאר מנותקת במרחב, מוקפת חומה של שנאה, כשכוחה היחסי קטן והולך.

אמר פעם מאתיאס ראקשי, המנהיג הק' מוניסטי היהודי של הונגריה: "איש אינו אוכל נקניק שלם. תמיד אוכלים רק פרוסה אחת. אולם פרוסה באה אחר פרוסה, עד שהנקניק נעלם."

הבריטים אינם רוצים לאכול את ישראל. הם מבקשים רק פרוסה אחת.

מנהיגים במקצצה. החדשים הקרובים יעמדו כולם בסימן התקפת השלום העולמית על ישראל. קשה יהיה לדחות את ההצעות כי העולם כולו יראה בישראל גורם טרדני, מתחרר-מלחמה ומפריע לשקט. אולם השלום המוצע אינו שלום עם ארצות-ערב, אלא ש' לם עם מעצמות העולם, בתנאים שלהן.

שלום אמיתי יכול לצמוח רק מתוך ההק' פת-שלום יזומה של ישראל, הנשענת על כוחה הבלתי-מעורר של המדינה. מכיוון ש' מנהיגי ישראל לא הבינו זאת בעוד מועד יצטרכו הם עצמם לעבור עתה את מקצצת' השלום של הורים. כמו בימי ירמיהו הנביא תהיה הסיסמה: "שלום שלום — ואין שלום!"

פרשת בהרל

ההגה בידיים נאמנות

קיצוב גלויות היה הגשמת חזון הדורות. הוא היה גם עסק מצויין — למי שהתמצא בעסקים. אחד מאלה היה דוד בהרל, גזבר מחלקת הכספים של הסוכנות היהודית.

בשנת 1951, עת נמקו מאות אלפי עולים באוהלים, פירסם ד"ר אמיל שמורק, מבקר הסוכנות היהודית, את הדו"ח שלו על הגני' בות בסוכנות. שמו של בהרל היה מרוח על מיסמך זה ככתם עצום של דיו. הוא הביא לארץ סחורות תחת הסוואה של חפצי עולים, הוא נתן לבנו ללמוד בבריטניה על חשבון העם היהודי. בין השאר שם שמורק את לבו לעסק מוזר של רכישת אהלים ושמיכות בשביל הסוכנות מידי המיליונר

תזכיר

איש השער. לפני שלושה שבועות גילה העולם הזה (950) על השבועון טיים עומד לשים את דודי בג'ורניו על שערו. **השבוע הופיעה כתבת-השער של טיים, מוקדשת לכו. ג'י. טע-נה, בין השאר, כי רעיון המל-חמה המונעת ירד בישראל כדדי מן הפרק.**

משפט-ראווה? בשבוע שעבר סי' פר העולם הזה (952) על מאסר 138 יתר דים חשבים בברית-המ-עצות ועל ה' תכונה לעריכת משפט-ראווה אנטי-ציוני חדש.

בעבור יומיים הכחיש מינים-טרי-החץ הסובייטי רשמית ידיעה זה, שהופיעה גם בעיתוני גרמניה המערבית.

ישובים בדרך לאיזה. בשבוע שעבר ניבא העולם הזה (952) כי כמה ישובים חדשים יוקמו בין באר-שבע ואילת.

השבוע הודיעה מחלקת ההת-ישבות על הסוכנות על כוונתה להקים בקרוב 11 ישובים באזור זה.

פירות הרמאות. בין גילויי הרשי' מה השחורה, גילה העולם הזה (951) כי כמה סטונאים תל-אביביים רימו את הממשלה באופן שטחי על-ידי קבלת סובסידיות לעופי-ירקות בטענות כוז' בות.

השבוע הודיע המפקח עי ה-מוזנות כי ציווה לשלוח מיד את רשיון העסקים של סטונאי אחד ולפתוח תיק נגד שני באש-מה על קבלת סובסידיות ברכי' רמאות, ביטא את התקווה ש-הדבר, "ישמש אזהרה כרוזה לגבי כל המוכרים מצרכים נת-מכים."

... רק יליד מצרים פשוט...

10

ה"ית" קאפ"ו

הודאתו המזעזעת של נאשם בשיתוף פעולה עם הנאצים

הס. ס. התעללו בי ללא כל סיבה. אפילו כשהמטות היו מסודרות הם טענו שהמטות לא בסדר, אספו את כל הממונים ועשו אתני העצמות עונשין.

פעם נכנס גרמני לבלוק ושאלני אם הוא נקי, אמרתי: כן! הוא ברק מסביב ומצא צוואה ליד הצריף והכריח אותי לאכול או תה.

הייתי אחראי גם עבור נקיון האנשים, הם היו חוזרים מלובלכים מעבודה במכרות ה-

אחת עשרה שנה אחר התאבדותו של אדולף היטלר, עדיין מוסיפים להתגלות בהודמות שונות משתפי פעולה ועושי דברם של הנאצים. אחד הקאפ"ו שנתגלו לאחרונה בדרך מקרה, הוא אלתר (אלפרד) פוגל (55), שזוהה על ידי תושבי מחנה ריכוז נאצי בגרמניה כאחראי מטעם הגרמנים על אחד הבלוקים במחנה, שהתנהג באכזריות וביצע פשעים כלפי העצורים. פוגל נעצר והועמד לדין באשמות שונות, שלפי אחת מהן צפוי לו עונש מוות. ביטול עונש המוות במדינה אינו חל על סעיף זה (שיתוף פעולה ברצח יהודים).

בשנת תש"ח הועמד פוגל לדין באשמה דומה בפני בית דין צבאי צרפתי, אולם זוכה מחוסר הוכחות.

ספורי זה הוא הודאתו בפני בית-משפט ישראלי, שנמסרה על ידו בועקה בלתי פוסקת, מלחה בכיות וצעקות היסטוריות בקהל.

יד מתחת למכש

בעת שפרצה מלחמת העולם השנייה הייתי בצרפת. נולדתי בפולין בעיר לידני ואני נתין רוסי. גרתי בפאריס. הייתי סוכן מסחרי, נשוי, היו לי שני בנים ושתי בנות. עם פרוץ הקרבות התגייסתי לצבא הצרפתי, אך ביום שביתת-ההנשק שוחררתי ונעצרתי מיד על ידי הגרמנים.

הם החזיקו אותי בצינוק ושברו לי את כל שיני, כדי שאגלה להם היכן הטמנתי רכוש. לאחר מכן נשלחתי עם יהודים צרפתים אחרים למחנה אושוויץ. במחנה זה נשרפה משפחתי.

מאחר שאני יודע הרבה שפות, השתמשו בי הגרמנים בתור מתרגם לנאומים והור דעות של מפקדי המחנה. ניסיתי לנצל את מעמדי זה כדי לעזור לאחי, אך נתפסתי והייתי מכות רצח. נשאר לי סימן בסנטרי עד היום. על סמך הלשנה של אחד העצורים הכניסו את ידי מתחת למכש ומשום כך אני עד היום בעל מום בידי השמאלית.

בתור עצור ותיק באושוויץ נשלחתי בשנת 1943 יחד עם עוד כמה יהודים צרפתיים, יונאים וגרמנים לבנות מחנה-ריכוז הרט ביבונו שלוויה. נשלחנו לשם לבנות צרי פים, כי המקום היה ריק. השמירה היתה בידי הגרמנים.

"הייתי נשדח למשרפה..."

כשהצריפים כבר עמדו, הגיעה קבוצה שניה של שלוש מאות עצורים, גם הם יהודים מיוון וצרפת. אז התחילו בשביר לנו ימים גוראים. היינו צריכים להקים את הצריפים במהירות, וספגנו מכות-רצח מיד אנשי הס. ס. ללא הבדל. המכים היו פולנים שנבחרו במיוחד לתפקיד זה.

אחרי שבנינו כבר עשרים וארבעה צריפים, בחרו הגרמנים בינינו מפקחי-אלמות (שטר) בנאלטסטטה. אני הייתי האחרון שנבחר ל- תפקיד זה. לא יכולתי להתנגד, אחרת הייתי נשלח למשרפה.

תפקידי המשגיח היו לנקות את החדרים ולהקפיד על סידור המטה. מלבד זה הייתי צריך לעבוד כמו האחרים. אני הייתי האהב ראי על האוכל. הייתי צריך לקחת אותו בש- בילם, לחלק אותו, לרוחץ את כל הכלים ואחר כך לחזור לעבודתי.

המחנה עמד מוכן ובאו טרנספרטים נוס-

קאפו פוגל (מסתיר את פניו)

כסא לפני כל עץ תלייה

פחם, ועלי היה להשיג שיתרחצו במים קרים בחוק, כשהשלג יורד עליהם. הגרמנים ערכו בקורת, ואם מצאו משהו מלוכלך, היו מכריחים אותי להכות אותו, ולשפוף את פניו בלבנה. לא עשיתי זאת כשהגרמנים לא היו נוכחים.

בגלל זה שלא הייתי די אכזרי העבירו אותי הגרמנים מבלוק 12 לבלוק 6. אחר כך אמרו לי האנשים שחבל שעובתי אותם, כי היה להם טוב אתי. הממונה החדש על הבלוק היה אגרוף מקצועי.

"יותר מרק לידד"

אם לפעמים נתתי מכות לאנשים שא- בנוכחות אנשי ס. ס. עשיתי זאת מפני שהיו נוכחים המשגיחים הפולנים, והם צוד-

פים. כל המשגיחים הפכו לאחראים על הי- בלוקים. הבלוק היה צריך עץ ארוך, ובי שלושה חדרים. גרו בו שלוש מאות וחמ- שים איש. המטות היו ערוכות בשלוש קו- מות. תפקידי של הממונה על הבלוק היה לדאוג לנקיון הבלוק, להוציא את האנשים למיפקד. חילקתי בעצמי את האוכל. כשהיה נשאר אוכל הייתי מחלק אותו בין כולם, כי הם תמיד היו רעבים. הם נהגו להתנפל אחד על השני ולהכות זה את זה.

"אכלתי צוואה..."

התמניתי לאחראי בבלוק 12. עם מינוי נשאתי נאום בפני תושבי הבלוק וביקשתי שיעזרו לי בתפקידי בפרט כשר דור המטות. אמרתי שאחלק את האוכל ל- היורש.

יותר גרועים מהגרמנים. הס. ס. פקדו להביא את כל החולים לבתי החולים. היה זה תפקידי לשלוח את החולים לבתי-החולים. לו הייתי שולח את כל מי שהיה באמת חולה, הייתי צריך לשלוח את חצי המחנה, לא ידעתי ששולחים אותם למש- רפה.

אחרי שברחו הרבה פולנים מהמחנה, דר- שו הגרמנים לכבול את ידי האנשים שהלכו לעבודה בשלשלאות ברול. תחילה כבלתי לא חזק, כך שהיד בפנים יכלה לזוז, אבל אנשי הס. ס. תפסו זאת ועשו אתי תרגילי ספורט בכך שיום שלם. ציוו עלי לכבול יותר חזק, כך שהיד לא תוכל להתנועע. אבל אף פעם לא כבלתי עד זוב דם. זה גם לא נכון שעקרתי שיני זהב, ושברתי אף למישהו. לא הייתי גם הומוסקסואלי. היה במחנה פולני אחד בשם תיאור. הוא היה הומוסקסואליסט. הוא היה עולה כל ל- לה למיטתו עם ילד בן עשר, ואמר לי ש- אותו לילד יותר מרק. זה מגעיל אותי. חייתי תמיד רק עם נשים. אני הגנתי על הילד ונתתי לו מנה גדולה.

"בנינו עצי תלייה..."

פעם קבלנו פקודה לבנות עצי תליה. זה היה כשהאחרים היו בעבודה, חשבו שזה בשבילנו המשגיחים.

כשהעצים היו מוכנים, שלחו אותנו ה- רה למחנה. לפנות ערב, אספו את כל המחנה סביב העצים, אנשי ס. ס. עמדו עם מקלעים על הגנות. הביאו במכונית עשרים ותשעה איש. אני הייתי המתורגמן לדברי מפקד המחנה. הוא אמר שהאנשים האלה ניסו לב- רוח ולכן נדונו למיתה. כל איש שילך בעק- בותיהם ימות גם הוא. עלינו להילחם לנצחון הרייך הגרמני.

העמידו אותי ליד אחד מעצי התליה. כל משגיח עמד ליד עמוד משלו. איש ס. ס. תלה על כל ו חבל. כל אחד מאתנו צריך היה להצטייד בכסא.

אנשי הס. ס. פקדו להרים את הנידונים על הכסא שעמד לפני כל עץ תליה. לא יכול- תי להרים את הנידון שעמד לפני בעצמי, כי הוא התנגד. הגרמנים באו ועזרו לי להרימו. אחד מהם שם את הראשים בתוך ה- בל ופקד עלינו לבצע בכסאות. בין העס- רים ותשע היה יודי-נפש שלי. לא יכולתי לסרב למלא את הפקודה אבל קמה איזו מהומה קטנה ובתוך המהומה הצלחתי להת- חמק מלבעוט בכסא. הס. ס. עשו זאת ב- עצמם.

הכסאות נפלו והאנשים ניתלו. הם היו תלויים כך במשך שמונה שעות וכל המחנה עמד והסתכל בהם. אותו יום קיבלו המשגי- חים חצי ככר לחם וחתיכת נקניק. לא יכול- תי לאכול כי הייתי חולה מהמחזה שראיתי, ונתתי את הלחם והנקניק למישהו אחר.

"פניתי למשטרה..."

לתכן והכיתי לפעמים אנשים, אך עשיתי זאת בכדי לשמור על הסדר. לא חר ששוחררתי הלשינו עלי בפני הרוסים, הם שלחו אותי למחנה הסגר למשך שנתיים וחצי. בצרפת שוחררתי לאחר שהרבה אנשים העידו כי הצלתי את חייכם.

באתי ארצה בשנת 1955 ואני עובד בתור נהג. יום אחד נפשתי ברחוב את ישראל גביונאי. הוא אמר לי שאני שברתי לו את האף במחנה וביקש כסף. פניתי למשטרה.

יון גאני. הוא הביא את בתו לבדיקה אצל יידו, רופא נשים. מסקנות הבדיקה היו שה- בת הפסיקה כבר את שלב ההליכה עם ידיה.

ברור שהאב לא היסס מהר להגיש קובלנה נגד הידיד הצעיר, שהועמד במהרה לדין ב- אשמת בעילת נערה שלא הגיעה לגיל בגרות. לידידי סיפר האב בשמחה שמאסר של כמה חודשים ירחיק סוף סוף מבתו את החתן הבלתי רצוי.

שמחתו היתה מוקדמת במקצת. לאחר שה- זוג הכחיש את העובדה שבאו במגע מיני למ- רות עוות של הרופא הכתובה שחור על גבי לבן, נשלחה הבת לבדיקה רפואית נוספת ש- הוכיחה כי הנערה לא ידעה גבר מעולם.

השבוע התברר כי נכוננו לזוג ארבעה ש- בועות שקטים ללא מורא מאב בעל דעות ק- דומות. שלמה ויסמן נשפט למאסר חודש ב- עזון זיוף תעודת הרופא.

מודיה בגמנסיה תל אביבית ידועה, מבלה את שעות הלימודים בגני העיר.

גם שיחת פנים אל פנים עם הבחור עצמו, ושעוריות רחוב שהקים האב כשהצליח ב- עיקוביו לתפוס את השניים יחד, לא הועילו ולא כלום. "אני אוהבת אותו ולא איכפת לי איפה הוא נולד", הכריזה הבת הסוררת.

רק לאחר שנזכר כי הכוח לא יניס את ה- אהבה מלב בתו, החליט שלמה ויסמן, נמוך ובעל כרס, לנקוט צעדים דיפלומטיים, הזמין לביתו צעירים מחוג מכרו כדי שישעשעו את בתו. גם בדרך זו נחל כשלון חרוץ. אפילו נסייעה של חדשים לאירופה לא השכיחה מלב רחל את אהובה.

בלית ברירה, נואש האב מהרדיפה, הס- תפק בהכאת הבת בכל פעם שהיה תופס בידה מכתב או כאשר היתה מאחרת לחזור בלי- לות.

רעיון גאני. יום אחד צץ בלב האב רע-

בשבוע שעבר, כשקיבלה, באמצעות בית המשפט המחוזי בחיפה את רכושה, מחתה הל- נה דמעה מזווית עיניה.

היא אהבה את נאף.

דרכי חיים

אהבת אב

"אלוני מוכן שבתי תתהלך עם ספרדי, צ- עק שלמה ויסמן לעבר שכנים שנסו למנוע ממנו להכות את בתו היחידה רחל (16) ת- הרגו אותי אבל אני לא אתן לה ללכת אתו."

המכות שהוכחה רחל לא היו האמצעי ה- יחיד שנקט בו האב כדי למנוע מבתו להת- חבר עם צעיר שחרחר בוגר ממנה בשנתיים. קודם לכן ניסה לכלוא אותה בערבים בבית עד שהתברר לו כי הפגישות בין הנאהבים נמשכות לאור היום. רחל היתה נעדרת מל-

לל בשריה הרוטטים של הלנה. אחרי הליכה מייגע בדרך ההררית, קרסה הלנה תחתיה, אדומה ומתנשפת, ביקשה מנאף שיביא מעט מים מן הכפר שכבר היה קרוב.

נאף האביר הסכיב, הציע לה להפקיד ב- ידי את כספה שהסתכם ב-327 ל"י ואת תכשיטיה, כדי שלא ישדור אותה בהעדרו. לאחר שעשתה זאת פנה בצעדים מאושים אל הכפר.

משראתה הלנה שהוא בושש לבוא. הגיעה בעצמה, לאחר כמה שעות אל הכפר, ניגשה למוכתר שסיפר לה כי נאף נראה בדרך לה- גבול הלבנון.

לא היתה להלנה ברירה, אלא להתלונן ב- משטרה על שוד.

כעבור יומיים נתגלתה על גבול הלבנון, גר- פתו של נאף שעלה על מוקש, כשבכיסו כס- פה ותכשיטיה של הלנה.

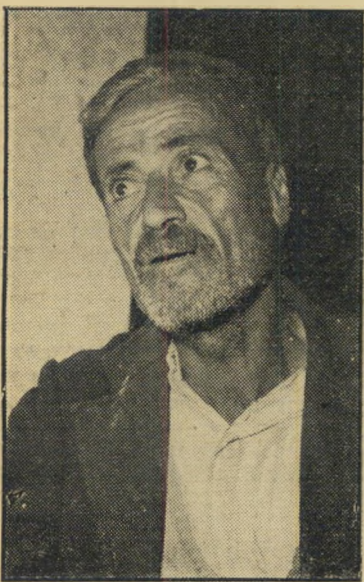
סוף סוף הם הקובעים מי ראוי להתישב ב־כפרם.

עוד בימים הראשונים לבואו של דניאל ל־מקום מגוריו החדש נרמז לו כי הוא אינו רצוי במקום. "היינו קמים בחמש לצאת ל־עבודה", מספר הוא בפה חסר שיניים, "פעם התנפל עלינו כלב ונשך את אהרון בני בן ה־13. שאלתי של מי הכלב אמרו של המזכיר (איש מפא"י אהרון עוזן). הלכתי למזכיר אמרתי לו: למה לא תשמור הכלב? ענה לי: יככה אני רוצה, מי אמר לך לבא הנה?"

האדמה מלאה כסף. האמתלה הרשית מית לגירושיו של דניאל מן הכפר נמצאה כי עבור זמן קצר, משפחת עריש קבלה 40 ליי רות לחודש לכלכלת שמונה נפשות. מלבד פרי אדמתו נתן דניאל למושב את השכר ש הרוויחו שני בניו בעבודת חק. פעם כשהיה דניאל במצוקה כספית לקח לעצמו את משי כורת בניו, במקום למסרה למזכירות. כעבור יום החליטו מזכירי הכפר כי דניאל עריש יסולק מן המושב.

למחרת הורידו המזכירים את קווי המים של עריש, ניתקו את החשמל לביתו.

בצרכניה סרבו למכור לו מוונות, המרפאה

מוחרם דניאל עריש
"מי אמר לך לבוא הנה?"

סרבה לספק בבניו, למרות היותם חברי קופת חולים.

היבול בשדה נבל מחוסר מים, ששת אלפים לירות הלכו לטמיון. הבנים גורשו מעבודתם, נאלצו לעבוד במושב שכן הפרות לא נלקחו למרעה, התכלכלו על חציר בלבד.

אני אוהב חירות. אף על פי כן לא יכלו לו לדניאל, באמצעים אלה, נאלצו לנקוט באמצעים אחרים. יום אחד התלונן שכן, כי מלולו נגנבו שתי תרנגולות, וכי הוא חושד כי דניאל גנבם. מאחר שהשכן לא הצליח ל־זהות את עופותיו בין מאתיים התרנגולות בלולו של עריש, הוחלט כי האחרון יפתח את הלול ואילו העופות שיעברו לחצר השכן. שייכות לו. כשנפתח הלול במעמד כל אנשי המושב, עברו כל מאתיים העופות לחצר ה־שכן.

השבוע החליט דניאל כי עליו לשים קץ ל־כזב הקיים: "הם אמרו לי: אם תעזוב את תנועת החרות יהיה לך טוב. אבל אני אוהב חירות. עוד מטונים, לא יכול לעזוב;" הוא בחר בדרך אחרת: הגיש תביעת פיצויים על כך עשרת אלפים לירות נגד הסוכנות ה־יהודית ונגד מושב גילת.

רכי אדם אבונא אליאס מאת

פעמוני כנסייה פילחו את דממת בין הער־ביים בכפר המריוני גוש־תלם. לשואלים גי־תנה תשובה קצרה: אבונא אליאס מאת. אליאס סוסאן, כומרם הישיש (88) של העדה המריונית, ובן הכפר ברעם, היה רועם הנאמן של 2000 נפש, מהם 1100 מרוכזים בגוש־תלם (גישי). והשאר בעכו, חיפה, יפו ונצרת.

בערבית: אבינו אליאס מת.

עתונות

קול מן הקבר

"אם האיש הזה ימות, יצטרכו להרוג את פיו לחוד!" אמר פעם אוטו פון־ביסמארק על אחד ממחננגדיו. השבוע אפשר היה להש־תמש בפסוק זה, בתיקון קל, לגבי הנהרון ההרוג של מפא"י, הדוד: "אחרי שמת, היה צורך להרוג את שקריו לחוד!"

אחד השקרים נגע לאלהיו אלישר, העסקן הספרדי הירושלמי: הדוד האשים אותו, בין השאר, בהוצאת כספיו של עובדו דתי לצורכי תעמולה מפלגתית. השבוע, במודעה שכורה בעתון דבר, השמיע הדוד את קולו מן ה־קבר: "התברר לנו כי סעינו בכתבה הנ"ל... על כך הגנו מצטערים ומבקשים סליחת ה־נפגעים... נכשלו במסירת דברים בלתי־נכונ־גיב... לא זאת היתה כוונתנו."

כל זה היה נכון — מלבד המלים האח־רונות.

סוסים גמורים

שלום ידידיה, עתונאי שקט המרכיב משק־פיים חסרי־מסגרת, כבר גמר כמה סוסים עתונאיים. כעורך עתון־הערב של הארץ, יום יום, נכת בקבוצת עתון זה. הוא העביר את אוכפו לעתון חדש, השבועון חיי שעה, אותו יסד בשותפות עם מזכיר־כרטיסים ידוע בתל־אביב.

תחילה התחרה חיי שעה, בהצלחה מסו־ימת, בעתון הנשים של ידיעות אחרונות, לאשה, הגיע לתפוצה של 6000 טפסים. אולם מאז ירדה התפוצה בתחומה לחצי, הסוס נשם בכבדות, היה זקוק לזריקת מרץ.

רכש חושי ופרשיו. זריקה זו באה במפתיע. בחיפה התלקחה המערכה הגדולה נגד משטרו של אבא חושי, שכראשה עמד העולם הזה. חושי הבין שגם הוא זקוק לש־בועון, עשה עסק חשאי עם שבועון הנשים. חיי שעה הקדיש את מיטב עמודיו לגדו־לתו, תבונתו, טוב־לבו, אימץ־רוחו, מסירו־תו, חוכמתו ותפארתו של הבו־ן החיפאי הדגול. תמורת זה רכש אבא חושי כמה אלפי טפסים בכל שבוע, חילק אותם חינם לפועלי בתי־החרושת החיפאיים, למורת־רוח חבריו במפלגה, שעיקמו את האף.

הבחירות נגמרו, הסוס לא היה עוד דרוש לפרש החיפאי. אולם נראה שההתחייבויות של מפא"י כלפי עורך חיי שעה לא נפרעו עדיין. כשהוברר לידידיה כי שבועונו גוסס מחוסר תפוצה ועומד לשכוח חיים לכל חי, הציעה לו מפא"י את תפקיד סגן־העורך בהדור.

אולם הפעם מת הסוס עוד לפני שהספיק ידידיה להכניס את רגלו לארכוף.

סוס חדש. המוצא האידיאלי נמצא החור־דש. מפא"י החליטה להוציא עתון־ערב חדש, שיפוע בשעה שש בכל ערב, בה אין שום התחרות. הערכון יתעסף באינטלה של עתון בלתי־תלוי. העורך שלו יהיה שלום ידידיה, ששבועונו יפסיק את הופעתו באותו מועד, אחרי שהחליף בחורש האחרון כמה פעמים את בעליו.

אנשי דבר רצו לצרף אליו את חיים גליק־שטיין, מזכיר מערכת דבר שספג בשעתו את מהלומותיו של העורך חיים שורר (העו־לם הזה 938). אולם גליק־שטיין, שחשש שזוהי תחבולה לסלקו מדבר, סירב באדיבות. יתכן גם שלא האמין ביותר בסוסים חדשים.

התישבות

חרם על עריש

בשדרת הבתים אדומיה־גג של מושב גי־לת, המוקפים שדות מוריקים ומשקי עור מ־טופחים, בולט רק בית מו־נת אחד, ביתו של דניאל עריש (56). עוד לפני שנה היה משקו של דניאל עריש המפותח ביותר בכל המושב. "אין חקלאי יותר טוב ממנו", מעידים שכניו. כדי להצליח במושב עובדים לא מספיק כי נראה להיות חקלאי טוב בלבד, צריך להש־תיך גם למפלגה הנכונה, וזאת לא עשה דני־אל.

לאחר שלש שנות התנוונות במעברת כפר סבא, שם מתה אשתו מדלקת ריאות שחלתה בה באוהל רקוב, שלחה הסוכנות את דניאל עם שלוש בנותיו וארבעת בניו, כולם מבר־גרים ובריאיים, להתיישב בגילת. מזכירי ה־מושב לא התחשבו ביותר בהמלצת הסוכנות,

רק ביקור אחד אצל

האפנה בקואה

טובה קר

מרים מינינגר

תל־אביב, רחוב פינסקר 6, עזייר קפה, "נגה"

יוכיח לך, כי בשום מקום לא תקני טוב יותר או זול יותר. מרים מינינגר וטובה קר הכינו עבורך מעילים, חליפות ושמלות יפות ביותר. ועכשיו במחירי סוף העונה!

דרוש זיכוי של 45 ל"י מתשלום מס הכנסה בעד כל אחד משני הילדים הראשונים, 60 ל"י בעד הילד השלישי ו־80 ל"י עבור כל ילד נוסף (כן ירבו).

הוצאת "אלקנה"

"ספרית "ברמזי" לנוער

הופיעה מהדורה שניה של הספר

גיינגי הסיר

מאת

אבנר כרמלי

הסיפור המתאר את מבצעה של הגיינגי הנודע ואחיו, בימי מלחמת השחרור.

ההפצה הראשית:

א. זליקוביץ, מוצה 6, תל־אביב.

הפתעה

הפתעה

מחירים מזולים סנסאציוניים!
הגברת האלגנטית קונה רק בחנות החדשה להלבשה מובחרת
דנון
תל־אביב, רחוב נחלת בנימין 51
מבחר עשיר של מעילי חורף ומעילים קצרים בדוגמאות החדשות ביותר. שמלות, חליצות וחצאיות בול.

היש לך דמיון? תן שם קולע!

מחזבר - שור

החברה הראשונה והותיקה ביותר בארצנו בייצור הגלידה והשלגונים, הגדילה וחיידה מפעלה בציד מודרני ומשוכלל ופותחת בייצור גלידות ושלגונים מהאיכות המעולה ביותר! לפי ההישגים החדשים בעולם!

מצא שם לשלגון

שעליו יתענגו בקרוב רבבות אזרחי המדינה.

150 ל"י

פרס למציע השם הקולע

הצעות תתקבלנה עד יום 22 לינואר 1956. הכתובת למשלוח ההצעות: ביח"ר מחובר־שור, גבעתי־הרצל 105, ת. ד. 1836 תל־אביב. ועדת השופטים: המשורר י. רטוש, א. גוזמן — המזכיר הכללי של התאחדות הסוחרים, א. ניניו — שחקן "הבימה".

שחקנים וילנסקה ואלמו ב"הפאריסאית"

מאת גברת פרנסקיה לארן

רות חיה והגורמים שהביאו למעמדה. המא דאם לא סירבה.

לאחר שלושה חדשים בהם בילה יצחק ב" אורית בית הבושת, בחברת יצאניות, סרסור רים ואנשי העולם התחתון התל-אביבי, חיבר מחזה בשם הקדשה. הקדשה אינו פרי דמיון. הוא ספר חיים אמיתי בתוספת סיום טראגי המותח בקורת על החברה הישראלית.

ליצחק לא היה נסיון בשטח תיאטרון. מי אז עלה בגיל 15 מבולגריה, חילק את שניו תיו הטובות בשרות הצבא הבריטי כשומר שבויים גרמנים בהודו, כקצין קשר בצה"ל, ובשרות המדינה כבודק טלפונים ממשלתי. אולם היתה לו ליצחק תלהבות ומשיכה עזה לכל הקשור בתיאטרון.

מודעה בעתון ערב. נסיונותיו של יצחק להעלות את הקדשה על במה נתקלו ב" התנגדות מכל צד. "הפרפורטור מלא", טען יעקב גבעול מזכיר הקמרי, אחרים אמרו לו גלויות: מחזה כה ריאלי ובקורתי עלול לגרור לגל מחאות, בעיקר כשמעורבים ב" מחזה אנשי ציבור מסוימים.

יצחק לא נואש, פירסם מודעה קטנה ב" עתון ערב, קרא לשחקנים חובבים להקים יחד להקה חדשה. חודש לאחר מכן כבר מנה החוג כחמשה-עשרה איש, מהם חמש בנות ושני קציני צבא עסק בהכשרה עצמית ל" הפועה על הבמה.

נסיגות להקמת במה חדשה על ידי להקות חובבים, נעשו לא פעם במדינה, נכשלו מחו" סר אמצעים ותמיכה צבורית. עתיד דומה היה צפוי גם ללהקה החדשה שקראה לעצמה בשם מעלות. אלא שהפעם באה גאולה ממקור בל" תי צפוי.

עיריית תל אביב קיבלה את הלהקה תחת חסותה, העמידה לרשותה את אמצעיה. אולם מחזהו של יצחק לוי המותח בקורת על ה" חברה התל-אביבית ועל ה" החיים העירוני, נגזז לעת עתה. בשלב ראשון תופיע הלהקה בהצגת מערכונים קצרים במעבדות ובמחזות נות צבא, תעבוד במחזה אחר שחיבר לוי: אין כל חדש בגבול.

מוסיקה

מצפון של גוב

במרכז השיטור של משטרת תל אביב התקבלה ידיעה: "מהרו לדואר המרכזי, תמ" צאו על החלון משהו חשוב." מכונת שיטור שנמצאה בקרבת מקום נשלחה לדואר, ש"ס" ריה הספיקו עוד לראות צעיר שהתחמק במהירות, התעבר בקהל ונעלם.

על חלון בית הדואר היה מונח קלרינטי שחור, בתוך אחד השסתומים היה נעוץ פתק כתוב אנגלית מופנה אל להקתו של בני בנט. "אנו מצטערים מאוד", נאמר במכתב "שגנב חסר מצפון לקח כלי נגינה זה מלהקה" כם הנפלאה. אנו מחזירים לכם אותו בצירוף בקשת סליחה על אי-הנעימות שנגרמה לכם." לא היתה חתימה.

הסביר אמרגן משה ולין את פרשת החזי רתו של כלי הנגינה שנגנב בהופעה הרא" שונה של הלהקה: "כששמעו אנשי העולם ה" תחתון על הגנבה, ערכו אסיפה, הזהירו את הגנב כי אם לא יחזיר את שללו עד שבת יועמד לדין גנבים." ביום חמישי הוחזר ה" קלרינט.

היידים החליטו כבר לסיים את המשחק זרק יהודי גזן בשם אפרים קוצנר הצעה מרעיושה: "אתה יודע מה? פנה אל בלום, אני שם מאחייב, אתה שם את אשתך."

ישראל היסט לרגע, נועץ באשתו האהר" בה, זו מיהרה לציית לבעלה, הסכימה למש" חק. הסיכוי לזכות במאתיים לירות קסם לשניהם. הקסם פג כעבור דקה קצרה. אפי רים זכה. אולם כאן התעוררו חילוקי דעות חריפים בין היידים בקשר לפירוש של ה" מושג: "אתה שם את אשתך."

טען אפרים: "הכוונה היתה ללילה אחד בלבד, אני רחוק מושבע, אין לי צורך ב" אשה."

רווי לא היתה מוכנה לעלבון כזה: "חשב" תי שהוא מתכוון לשאתני לאחר שבעלי יגרשני." היא הטילה בראשו אגרטל חימר שהתנפץ וגרם לפציעתו של אפרים קוצנר החמקן. השבוע הפסיד ישראל בלום סכום נוסף בהמשך לאותו משחק, דמי ריפוי שפי סק השופט לטובת קוצנר. נחמתו היחידה היא שאשתו האהבה נשארה בידיו, עד ל" משחק הבא.

אסונות

ריות באפלה

חגיגת האירוסין הסתיימה. בוני חיים (35) עזב את בית אחיו במושב גילה, שמה וטוב לב, עמד לשוב אל ביתו הוא הנמצא במרחק כמה בתים. גם בשמחתו לא שכח בוני את כי ללי הזהירות לגבי שעת לילה מאוחרת ב" שוב ספר: הוא שלח את אשתו לפניו, דחף בעצמו את עגלת ילדו בתוכה היה מונח סטן טעון מוכן ליריה.

לפתע הבחין בוני בתנועה חשודה. במרחק חמשה עשר מטר לפניו, היה נדמה לו שמ" שהו מנסה להתקרב אל אשתו. הוא לא היסס: צרור קצר לעבר התנועה החשודה פגע בשתי דמויות שקרסו במקום ללא זעקה. בוני היה בטוח שהנה בפעם הראשונה בתולדות הכפר, הצליח לפגוע במסתנן, אולם כשהתקרב לגר" כות התחנן לו כי טעה. לפניו היו מוטלות גופות שני חברים, שומרי הכפר.

בעייה חברתית. סביב ביתו של בדי" רי חואטו (45) התקהלו כמעט כל תושבי גר" לת, צפו מרחוק באבלה של משפחת ההרוג. ששת ילדיו, אמו ואשתו נהגו כמנהג האבל של עולי טריפולי, הכו חליפות במוטות עץ ארוכים על גבי שולחן במרכז החצר, ועל רא" שיהן, יכבו ושרטו בפניהם.

בכית קרוב, מיאנה אשתו הטוניסאית של עולה גרמניה ארנסט להמן (35) להאמין כי בעלה נשאר בחיים, אך כי יהיה כנראה בעל מום.

לגבי תושבי גילת לא היה במאורע זה רק מקרה אסון, אלא בעיה חברתית חמורה. כמ" עט מדי שנה נוספות משפחות חדשות שעל הכפר לשאת בקיומן מאחר שמפרנסתן נפ" געו ביריות. עד כה נהרגו שניים ונפצעו ח" מישה תושבים, כולם מיריות שומרים עצ" בניימ. איש עוד לא נפגע במושב על ידי מס" תננים.

סיכם ישי שלמה, מחברי הוועד של המושב הדרומי: "בינתיים אנחנו עוד נחזיק במשפ" חות, אבל לא נוכל לעשות זאת לאורך ימים. הממשלה חייבת לתמוך במשפחות."

עוד בנעוריו היה סוסאן יפה-הזקן ידוע כלוחם אמין שטובת בני עדתו עומדת נגד עיניו. גלימת הכמרים השחורה שלו הצילה אותו לא אחת מידי התורכים שלא ראו בעיין יפה את פעילותה של העדה הגוצרית. בני עדתו, שאהבוהו וכיבדוהו מאד, העניקו לו את הכינוי "בעל דם המירדים."

לכדורים, ציצור פעמונים. מלח" מת תש"ח מצאה את הכומר הישיש במצב עדין ביותר. לאחר שיקולים מרובים, כינס כומר כפר ברעם את אנשיו, הורה להם ל" הזדיין כהלכה, אולם להימנע מפעולות הן נגד יהודים והן נגד ערבים.

עם כיבוש הגליל כינס את אנשיו בכנסייה המקומית. לקול שריקת הכר רים היתה תש"ו בת אנשי כפר ברעם: צלצול פעמונים ו" הפילות.

הביתה. שלטונות צה"ל כיבדו את אבר" נא אליאס, לא נגעו לרעה באנשי הכפר. הוסיפו לסמכותו הדתית של אבונא אליאס גם סמכות חילונית: ציור אנשי הכפר הרצויים בתעודות.

החיזור אחריו נגמר כעבור שבועיים. פקודת המטה הכללי הורתה כי על תושבי הכפר המרוניים לעזוב את המקום לצורכי בטחון, לתקופה קצרה. חלק ניכר עבר ל" לבנון, השאר, לכפר השכן ג'יש. רבים מאלה שהיו בלבנון חזרו בינתיים לגושתלם, אך למ לא לכפרם, ברעם.

בצירפו הקטן בפתח-הכפר, היה הכימר סוסאן נזכר בצעצועים בביתו היפה שבכפר ברעם. גילו המופלג ומשטר הרשינונות, מנעו בעיו מלנסוע. הוא נאלץ להסתפק בכתובה מכתבים למערכות עתונים ולמשרדים מ" שלתמים, שחוצאתם היחידה היתה הצאת אחיינו, כומר אף הוא ומורה ששרות המדינה בתואנה שהוא עוסק פוליטיקה.

בשבוע שעבר זכה למשאלה זו, אולם כבר לא בחייו. לאחר שנפטר בבית החולים האיטלקי בחיפה, קיימו שלטונות הצבא את צוואתו לקבור בכפרו האהוב, התירו לכל בני עדתו ללוותו בדרכי האחרונה. בפעם הראשונה לאחר שש שנים, זכי בני ברעם לראות את בתייהם שנהרסו.

אשה בקופה

רווי בלום (34) היא אשה נאמנה לבעלה, מעולם לא בגדה בו ולא המרתה את פיו, מצות הבעל קודש היא לה. הבעל, ישראל (אינו) בלום אינו מעלים עין מעובדה חשור בה זו, הדאגה לאשתו היא בראש דאגו" תיו. אמנם ישנה לישראל אהבה אחרת, מלבד אשתו, אך הוא אינו מסתירה מעיניה, אדרבה, היא נוכחת תמיד בעת שהוא מקדיש מומנו לאהבתו השניה, לקלפס.

בדירה תל-אביבית מרווחת נפגש הוגג מדי שבת עם חוג ידידים מעולי הונגריה. יחד הם מעלים זכרונות משותפים מהימים הטר" בים, שותים משקאות משוכחים תוצרת חוץ ומבלים את שארית הערב במשחקי קל" פים.

עשרות לירות הם ענין של מה בכך בין סרסורי קרקעות ודירות, לכן לא התרגש ישראל כלל וכלל כשמולו פנה לו עורף בא" חת השבתות. הוא שמר על קור רוחו גם כשסכום הפסדו הסתכם בסכום בן שלש ספרות. אולם כאן זו משהו בקרב אחד מדידיו.

האשה הסכימה. ברעם הקריטי כשכל

אם שכוחה חואטו ומקוננות

ההרגים לא זעקו

רותי מאלון, דוריס די' תתאבנה בו (זו פחות, זו יותר), מצב זה נמשך עד שמגיע אל הבית העיירתי הקטן גאון מבוזבז בארני (פראנק סינטרה) השובר לב אחת, משבש את סדרי הבית וגורם (לדעתו) לאסון, גורם לעצמו תאונה.

כאן נגמך הסיפור בסרט **ארבע בנות**. בארני דשם (שחקן מנוח גארפילד) נפח את נשמתו בבית החולים. מאז ועד היום חלה התקדמות במדע הרפואה: חצי-פגר סינטרה

נדיה גריי ב, נפולי צוהלת
אתה תן לי משהו ואני אתן לך משהו.

נלקח אל חדר שעל דלתו כתובת: חדר ניתוח, ויוצא משם בריא ושלם.

בקצרה

נשים לא איכפת. וגם ללמי קושן, בלש נפלא שנוול באנגליה, נתפרסם בעולם הודות לקולנוע הצרפתי בהשתתפות אדי קונסטנטיין.

ברידג'ן. אנדה מוסיקלית על אודות כפר סקוטי נרדם, הנעור אחת למאה שנה ליממה. ג'ין קלי, וואן ג'ונסון, סיד צ'אריס.

שגעון על פה ביתר. הפיתוי בדמות מארילין מונרו, מתדפק על דלת דירתו (היי) קה נמנית בגלל היות האשה בחופשה של טום יואל, לאחר שבע שנות גישואים.

בת הנער. סופיה לורן מנסה להזכיר את סילבאנה בסרט המתרחש, כמו האורז המר, בשפך הנער פו. ללא הכח הסאדיסטי והארוטי שציין את הסרט הקודם.

הגנדיאטורים. המשך של הגנליה. עור מד על אותה רמה, בערך.

השגעון הנפלא. ג'ין וויימן סובלת, הקהל שופך דמעות כמים באחד הסרטים ההרמתיים המגוחכים ביותר שהופקו אי פעם. לחובבי הומור בלתי-מכוון.

לחם, אהבה וקנאה. המשך לחם אהבה ופנטסיה, אך חסר החן המיוחד שציין את הסרט הקודם. ג'ינה לולוברג'יידה, ויטוריו דה סיקה.

יד לפה. שרברב אנגלי מתגלגל לברית קול — נאדיה גריי.

לנשים לא איכפת.

ישראל

בלי ציונות, בלי עבודה

סיפור של מונית (סרטי גבע) שיוצג לראשונה ב-17 במרץ בקולנוע ירון הירי-שלמי, יהיה הקומדיה הישראלית הראשונה אחרי אלפיים ושש שנים. הסרט האפיוני, שצילמו החלו ב-25 באוקטובר הסתיימו ב-2 בינואר, מתאר מה קורה כאשר נתקעת מונית עתיקה בדרכה לירושלים מחמת קלקול ויושביה מספרים איש לרעהו אפיונה אחת מחייהם.

משך שעה וחצי יראה הצופה הישראלי ב' שחור-לבן אוסף של בדיחות וסיפורים ששמע אותם פעמים אין ספור בהזדמנויות ובגירסות ישונות, צחק או גיחך מבלי להקדיש להם מחשבה שנייה.

„גיב מי געלט“. מספר הבמאי והתסריטאי האמריקאי הצעיר (27) לארי (אליעזר) פריש, שהנושא האהוב עליו ביותר הוא עצי מו: „רציתי להראות פעם את היהודים כי אנשים רגילים. ההומור בסרט איננו סאטירי רה מקומית, יובן על כן בכל העולם. רציתי להגיש קומדיה בלי ציונות, בלי עבודה, קי בוצים, מים, נסס, לא אחד מאותם סרטי „גיב מי-געלט“ הנפוצים עתה כל-כך באמריקה. הישראלים שלי צוחקים, משתטים ונהנים מן החיים.“

„היה פשוט נפלא“, סיפר השבוע לארי, כי על זחק של 15 שנה בעסקי בדרנות „עבדנו בקצב מסחרר. היינו צריכים להתחרות עם החסידה שביקורה אצל גילדה דורן היה קרוב, (הלבשונו אותה בשמלות רחבות), עם קלצ'קין שעמד לנסוע לחוץ-לארץ, עם מזג האוויר, עם עצמנו. מצב הרוח היה מרומם תמיד על אף עייפותם של השחקנים שלפני בואם להסרטה הופיעו על הבמה.“

את הסרט ביים לארי יפה-התואר בשתי גיר-סות: עברית ואנגלית, שיתף בו שחקנים ידועים כרפאל קלצ'קין, שמואל רודנסקי, שי אור-סיר, מריים ברנשטיין-כהן, נתן כוגן ועוזריה רפפורט. לא נעדרו גם שחקניות בלתי מקצועיות כגילדה דורן הבלגדית יוצאת אנגליה, ומינה כרובי החמודה, שלארי המתי להב אומר עליה שהוא מוכן לחתום שהיא תחזיק לכת בעולם הקולנוע הישראלי, ואפי-לו זוג תאומי בני השניים ובתו בת השלוש לוקחים אף הם חלק פעיל בסרט.

סרטים

אי-לימוש ועם

נפולי צוהלת (לוקס, איטליה) הוא יצור נדיר משהו: סרט מוסיקלי איטלקי שאינו מושתת על אופירה. זוהי הצגת ראווה, מפרי ארת, עליונה, ססגונית, נאיבית, המתארת ב' סידרה של תמונות — שהמקשר ביניהם הוא רוכל זמנונים (פאולו סטופה) הנודד בכולן (ובכל הדורות) עם תיבת הזימרה שלו ומשפחתו העניפה — המתארות את תולדות העיר.

לא כל התמונות שוות ענין וערך. זו למשל, המתארת את עלייתה של דוגמנית (סופיה לורן) לגדולה בהצגות מרוז ואין היא מאב-דת את אהובה — ארוכה מדי ומעוררת שער מום. אבל אחרות: מחול פולצ'ינלה, ליצן קומדיה-דילצ'רטה (לאוניד מאסיין); מחול דו-רות מסכים לפזמון: „אתה תן לי משהו ואני אתן לך משהו“ שבו מתגלגלים השיר רים מן המאה ה-17 ועד ה-20; קטסת רחוב בין שתי נשים קנאיות: בואו של מתכנן ערים שבדי גוסטפסון — כל אלה פגנים קולנועיות מוגשות בחן, טוב-טעם ואי-ליטוש נעים שקשה למצוא כמותו בסרטזמר הוליו-ודי.

חצי בגר יוצא שלם

צעירים בלב (וורנר, ארצות הברית) הוא חידוש של עלייה משומשת: ארבע בנות (1938), בהשתתפות קלוד ריינס וג'ין גארפילד. הפעם השליכו בת אחת והאריכו את העלילה: אל ביתו של פרופסור למור-סיקה טאטל (רוברט קית) מגיע מלחין צעיר ושחצן אלקס ברק (ג'יג'י יאנג) גורם ששלוש בנותיו של המוסיקאי (אליובת פרייזר, דו-

הוא צעיר

ובן החלמה... יודע

במה הוא רוצה -

ומשיג אותו!

מובן מאליו:

נלסון הוא מעשן!

7961

כלשהו באותו טטש שאני מתענינת בו וחוזי מזה בכל שאר הירקות המקובלים. לדעתי זהו המכסימום שאפשר לדרוש ממישהו בימינו, ולכן אפתק לפי שעה בואת.“

לא, לא, לא

21, ואיננו סובל מאותן המעלות הנעלות שרוב הכותבים אלי מתברכים בהן. כלומר, הוא לא נבוה, לא יפה, לא רגזן מצויין, ולא בעל תעודה אקדמית, הוא מקוה ש' נערה (נילה, צ'ארתה, דהן ועדנה אינן מש' נים (19) תמצא, אולי, בכל זאת משהו מעניין במכתביו.

שנה עמד על פני הדואר

היא (953/829), לא מסרה כל פרטים על עצמה. המכירה רק להורות שהיא חילה במחלה השנית האופיינית, כלומר סקרנות. הממריצה אותה לשלוח את מכתבה על פני הדואר, כדי למצוא, ברבות (ספרים) מעשר מעורר תלמיד שמינית. בעיני רוחה רואה היא אותו לא כטולד-לוסטר ואף לא כי האישיות: קצת קשה לאדם לדבר על עצמו ויחד עם זאת לענות את תחום התכונות — הנרתיים המצוינות אצל צרכים. מילום — איזה יוד הארץ אינו אוהב כאלה? (ה) שאלה היא רק אם ברנל או במכונית... מוסיקה — מכל הסוגים.

עוד מכתב המשיך אותי בירידים שלובות. (953/830) „אאת סויתי בית הספר התיכון סימתי לפני שלוש שנים. עתה הנני לומד לכלכלה (אני רגנה, אינני עכבר ספרים) ומש' רת יחד עם זאת בצה"ל. הממ... תכונותי האישיות: קצת קשה לאדם לדבר על עצמו ויחד עם זאת לענות את תחום התכונות — הנרתיים המצוינות אצל צרכים. מילום — איזה יוד הארץ אינו אוהב כאלה? (ה) שאלה היא רק אם ברנל או במכונית... מוסיקה — מכל הסוגים.

אם תמצאי איזה משונעת ש... בעצם לא חשבתי שיהא או איפה היא נרה, או מה היא אוכלת לארוחת הבוקר. העיקר שתהיה מי עניינת הן על הנייר והן בעיני אכל כן מי עניין שלא תהיה נלמדה בחיים. עוללה לר צות לשמוע מוסיקה קלה ניש לי כרטיס ל „מלך הממכו“, ותדע נום מיהו נשוא אר צוהר-ברית... רות, בחיי שהחברה אומרים עלי שאני בחור נחמד...“

ללא הגבלה

אשמה מאד אם יצליח מישהו לרפא את (953/831) מפסיומיה. היא סבורה, משום מה, שבכלל היותה דתית לא ימצא כותבים לה. כאילו אין היא מאמינה בכך בעצמה. היא אומרת שיתיה רוצה להתכתב עם צעיר דתי שנילו יסתובב בין 21 עד 27.

בכנים, תעודת בגרות

(953/832) רוצה להתכתב עם נערה בת 16-17 על כל נושא, בהנאי שלשניהם יהיה מה לומר. עליה להיות רק תושבת הארץ ללא חלומות על דוד עשיר מעבר לים. הוא טוען בשמו (יהודה) נית לו על ירי הוריו לפני 546.272.000 שניות (הוא אומר שזה 18 שנה, אין כל חשק ורצון לבדוק את דבריו). הוא מתעמר בעתיד הקרוב לסיום בית ספר תיכון בתל-אביב כשתעודת בגרות בכיסו.

מיך החביב: מכתבך הקטן היה חמוד מאד. אני שמחה שאתה רואה את הדברים באור הנכון. למרות שאנמר שלאהוב ולחבטת לא עולה כסף, אינני מבטיחה דבר. על כל פנים, אם הדבר מסב לך עונג, אשבה תמיד לקבל כמה שורות ממך, מבלי לענות עליהן אישית.

לולה נורניה: היות וכדור הברדלש שלי מוושטש מן הקור, אינני יכולה לראות בכחירות אם את דמות אמיתית או בדויה. כך או אחרת, להוי ידוע לך שאינני עוסקת בהמצאת בחורים צבריים המודים לתזירת צפתיות בעלות מכונות. אני בטוחה שתוכלי להסתדר בלעדי.

שווייץ, חש, ישראל

אני כמעט בטוחה שזו שתסכים להתכתב עם (953/826) צפוי לה עונג רב. הוא עושה עלי רושם חבוב. לא דווקא מושם שהוא ילד שווייץ, (אולי למרות זאת) אלא שעל אף היותו ירוק בארץ, הוא כותב עברית כמעט בלי שגיאות, ובכל (953/826) מספר על עצמו שהיה בעבר שחקן כדורגל ב' „מנצ'סטר סיטי“, בעל נובה בינוני, בינה שנים אחרות בחבש. על כל המוצאות אותו הוא מוכן לספר לנערה בלוגית בעלת שיער ארוך — בני 17-20, תל-אביבית.

רגל אחת בחוץ

אם אומיה לקבל עוד מכתבים רבים מן הסוג של (953/827) אהיה נאלצת להתפטר, פשוט משום שלא יהיה לי מה לעשות. תסי כימו את' שאני צורקת. ובכן: „ברך כלל נהנים לשים בחלון הראווה את המוצרים המובחרים ביותר, וכיון שכך, אשתדל את' אני לעשות זאת. כמובן אם אשליח למצוא משהו מובחר בין תכונות ראשית. הורי סיפרו לי שנולדתי לפני כ-17 שנה ואין לי ברירה אלא להאמין להם. באופן רשמי, הנני חברה בתנועת נוער, אך רגלי האחת מנסה לפרקים לטפף קצת גם מחוצה לה. כדי לא להראות בורה נמורה בענינים העומדים ברומן של עולם, אני מתי-תלת למצוא עניין כששחים רבים, ומכיון שבעולמו התרבותי כל כך קשה להגיע לרוח מבלי אותה פיסת נייר שמודפסות עליה הש' מלים „תעודת בגרות“, אני מנסה להשיג אותה, אף על פי שולעתי היא איננה מו-כוחה על בגרות כלל ועקר. העקציונות מיוהרת והפעם אמיתית. אני מנלה, עד כמה שיראה הדבר משובה, דווקא בשפת הימאות וכל מה שנקשר בה... כבשר ליצור שאני מעוניינת בו ככן זוג להתכתבות, היתה חייב להיות יצור אנושי ממין זכר (אחרת יהיה העסק מהעמם למדי), וננישטו הראשונה עם החיים היתה יכולה לחתקים לפני כ-21-18 שנה. אם ברצוני לזכות באהרתי, עלי לנלות עניין

4 סיפורה של המונית

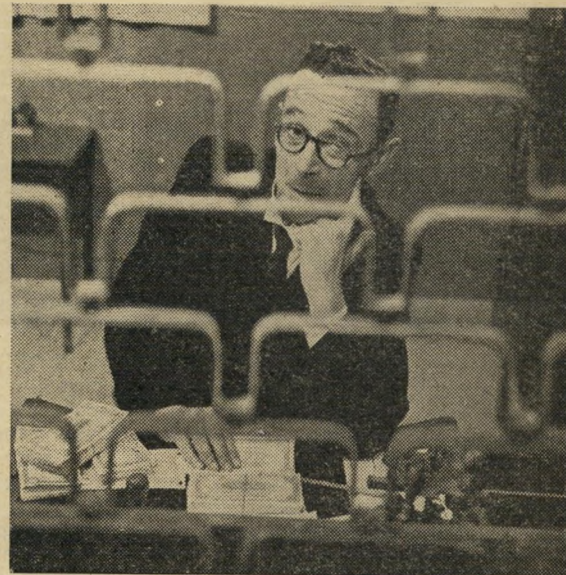
מונית עלובה נתקעת בדרך בין תל אביב לירושלים. נהגה, נעמי לתקנה בסיכות וחבלים. כדי להעיביר את הזמן מספרים נוסעים איש לרעהו אפיזודה מענינת אחת מן חייהם. לארי פריש (ימין), במאי הקומדיה הישראלית המוסרמת הי ראשונה, מודה כי השתמש בכדורי הית ידועות מן ההווי הישראלי, התכוון להראות בסרטו טיפוסים משעשעים, לא מעוררים רחמים. לא חסרו גם אפיזודות בהסרטה עצמה: באחת הסצינות היה על מרים ברנשטיין-כהן לחצות את הרחוב בכביש מגן דוד בשעה אחת-עשרה בבוקר דווקא כשהרחוב הורה על אור אדום, זכתה מתעובי רים ושבים לקריאה: "קצ'קה! איך את הולכת?"

שי אופיר היה נוהג לבוא להסריטה בשעה אחת בלילה, שיחק סצינות אהבה לוהטות עם מינה כרובי כשהוא קופא מקור.

השלומיאל ניצח. שי אופיר, חייל מילואים שלומיאל, מסתלק ממקום תימרוניו כדי להתעלס עם מינה כרובי (למעלה). בשובו מפגישתו אתה, אין הוא מוצא אח יחידתו, שובה, בעצמו, יחידה אויבת. למטה: שי עם מפקדו, מיכה נבון.

1

מופיע בכלאו בלילה, מספר לו שהוא אחיו, אהרון, משכנע אותו למסור את הכסף לידי. בקטע זה, השתמש פריש בלהטו ריאליסטי מענין. העיף 100 לירות בין תושבי המעברות.

כסף למעברות. יוסף קארל, צייר התיאטרון, מופיע באפיזודה על פקיד בנק השוודי כסף ממקום עבודתו כדי לחלק ליושבי מעברות, משוכנע שהוא משה רבנו. השוטר נתן כוגן (ימין),

2

מעשה בפטריות. הבדיחה הידועה על אשה שאפתנית גילדה דורן, המפתה את בעלה, עזריה רפפורט, להזמין לארוחת הערב את מנהל, שמואל רודנסקי, אוהב הפטריות, נותן מהן לסעוד קודם לחתול. באמצע הארוחה מודיע הילד כי החתול מת.

4

מעשה בעז. הבדיחה העממית המפורסמת על הרבי, היהודי והעז. רפאל קלצקין בא אל רבו בשאלה מה יעשה וצר לו המקום. הוא מקבל את העצה הידועה להכניס נוסף לכל, גם עז לביתו. השתתפו בקטע גם תאומיו בני השנתיים של פריש.

3

בית"ר. אותו רגע ממש נחתמה הטראגדיה בשריקתו של השופט וורנר שהריקה אח המגרש מאחד עשר מכבים שכורי נצחון, או"ב בעת אלפים ואחד עשר אבליים ועוד משפחה משוסעת אחת.

כדור יד לקח מאלף

הכדוריד הוא מאז ומתמיד הספורט הלאר מי של רחובות. במשך שנים היתה קבוצת מכבי רחובות היחידה שלקחה את כדור היד לידיים בריצינות, זכתה בכל התמודדות שהיא לפני שנתיים אף הביאה קבוצה זו את שני רחובות להולנד הרחוקה לשם נסעה על חשבון השחקנים.

היה זה אך טבעי שקבוצה זו טיטול בי תמידות את כתר האליפות, במשחקי הליגה לכדוריד, ללא כל הפסד.

השבת נשקפה, בפעם הראשונה, סכנה ממשית לתואר הנצחי, אולם לו גם היתה מכבי מאבדת את אליפותה לא היו אזרחי רחובות מאבדים את גאווה המקומית, כי הקבוצה שעמדה להכות כאלוף היתה בת לי אותה משפחה, הפועל רחובות.

שחקני הפועל הם ברובם צעירים לפני גיל גיוס, שלמדו את תורת הכדוריד מ"הגדולים"

שוער בית"ר, סלומון, מאבד את הכדור לאחר הנצחון — מפלה מחפירה.

של מכבי. בהתמודדות קודמות נוצחו על ידי מכבי (5:1, 15:4), נשאר בשנה שעברה כמעט בסוף טבלת הליגה.

פעמיים חמור. "מה הצוציקים האלה כבר מסוגלים לעשות", התרברבו המכבים. רובם בגיל שלשים, המשחקים יחד עוד מתקופת הנימנסיה, ואמנם נדמה היה כי הנערים יכנעו לקשישים בנקל. ארבעה שיערים שבאו בזה אחר זה, הרתיחו את נערי הפועל לגמרי: "אולי תשתקו כבר!" צעה אחד מהם לעבר הקהל שהריע למכבי. מוסי מוקוסיי, מאמנה וחלוצה המרכזי של הפועל תלה את האשמה בשופט, הטיח לו "חמור" בפניו, הוצא לחמש דקות מהמשחק. כשחזר לשחק לא יכול היה להתאפק הפליט שוב: "חמור", הוצא מהמשחק לגמרי.

אף על פי כן, הישוו שחקני הפועל את ה: תוצאות, עמדו לזכות מכובות משחקם המהיר והמחושב יותר, רק גם מנע ממכבי הפסד והעניק לה נצחון (7:6). "לא היה מגיע לנו לנצח", הודה אורי כהן, "המשוגע" לכדוריד מכבי שמרה אמנם על מקומה הראשון בי ליגה, אך נראה שלמדה לקח מאלף: הנסיעה לארצות בלנוס בעוד שבועות מספר, לא תהיה של מכבי בלבד, אלא של נבחרת רחובות.

במסלול אם ירצה המפקד

דוד עובד, המתאגרף המקצועי הישראלי ואלוף צה"ל באיגרוף, זכה בהזמנה מג'ק סלר מונס האנגלי לבוא לבריטניה ולערוך בה סיבוב תחרויות. בשבועות האחרונים נראה רבן-אגרוף לשעבר זאק לוי, מאמנו של עוז בד, רץ ממטה למטה וממפקד למפקד על מנת להשיג שחרור לתלמידו.

כדורגל הגדי ס נעשו תיישים

אלו ישב משהו ביום הששי האחרון עם נחשון לפניו, והיה מתאמץ לרשום במכתבון את התוצאות האבסורדיות ביותר, יכול היה להיות בעל הסיכויים לזכות באלף ל"י; דמי הזכיה בנחשון.

אולם, גם לבלתימתקבל-על-הדעת יש הגיון משלו: "הגדולות" הוציאו את כל כוחן ורמיהן בהתכתשויותיהן זו בזו; בעוד שה"קטנות" משמשות כבחינת הרגל שלגלה את הכדור לשער פרוץ.

הגדולה באפתעות השבת האחרונה נראית ממש כאילו שר-הנחשונים חמד לו לצון. הפועל כפר-סבא, שהיתה תקועה אחרונה בתחתית טבלת הליגה, פתחה פתח-תקווה בי שערם של הפתחתקוואים, הביסה אותם (1:2) וכמעט סתמה את פתח תקוותם של המלכסים אלופי אשתקד, לעמוד בראש הליגה. רק תיקו רב-שערים (4:4) על מגרש מכבי פתח-תקווה שנאבקה עם הפועל תל-אביב הגולשת מנצ בעד הקבוצה המקומית מלעלות לראש ה-טבלה.

"קבוצת האינואלידים" מכבי תל-אביב, מה זיקת הגביע, יצאה גם היא בשן ועין (1:2) ממפגשה עם מכבי נתניה ששיפשה עד כה

חזק חזק את תחתית הליגה, נשמה לרחחה בהשיגה שתי נקודות יקרות ובלתי-צפויות אלה שהיו מקפיצות אותה קצת, אלמלא התרחש הנס בכפר-סבא וביפו (מכבי יפו — הפועל רמת-גן 1:2) שהפך גם את יתר הגדלים לתיישים ואת הליגה כולה לחבית עם תהי תית מוצקה.

הכדר הוא רטוב

"מילא שיהיה הפסד, אבל לא תבוסה!" קראו בייאוש אוהדיה המיואשים של בית"ר תל-אביב מעל יציעי מגרש באסה היפוא. אותם אוהדים צעקניים איבדו אותה שעה ממשקלם ומיציבותם הנפשית הרבה יותר מכפי שצברו שבוע קודם לכן, כשגברה קבוצתם על מכבי תל-אביב (2:3).

אלא שהדבר אשר קרה הפעם כבר לא יכול להיקרא לא אפתעה, לא הפסד וגם לא תבוסה. זאת היתה טראגדיה ממש, ואפילו טראגדיה משפחתית.

בית"ר תל-אביב, שהציבה מיל אחד-עשר מכביי חיפה ארבעת אלפים ואחד עשר שחקנים (מהם אחד עשר על המגרש) ירדה מן המגרש במפלה שעוד לא ידעה כמותה בל"י גה הישראלית, וכלי כל אפשרות להאשים משהו או משהו, או לומר "שופט רמאי".

נשיקה על לחי. לאחר שהתוצאה הוגדרה 0:5 ל:6 לזכות החיפאים ברגליו של מספר 10 עשה מספר 10 של הצד שכי נגד מאמצים נואשים להשיג לפחות שער אחד. המאמצים לא עלו ברגל ריקה. בשניות האחרונות נראה מספר 10 הביתרי משחיל כדור מפרפר לשער החיפאי. לא היה אלה חבירי קבוצתו שרצו לקראתו לחבקו ולנשקו. במקומו במקרים אלה, היה זה מספר 10 של הצד שכנגד, שלמה לוי, שהדביק נשיקה ארוכה על לחיו של אחיו — חולי לוי, חליץ

כח

כולנו חוספים

בנק לאומי

לישראל בע"מ

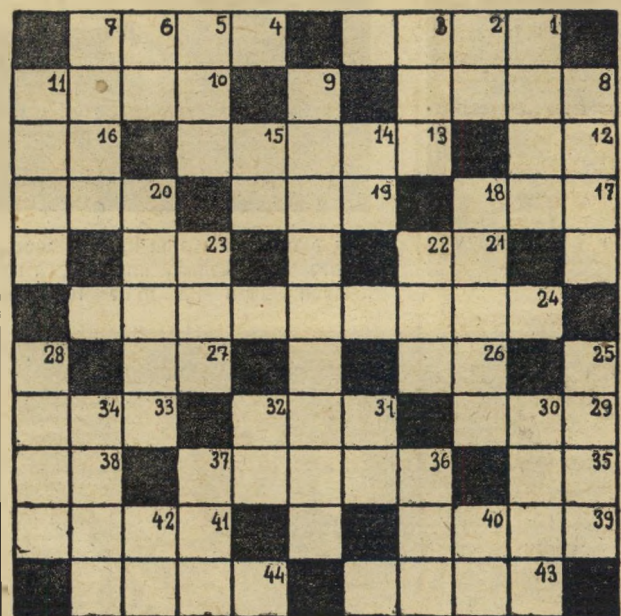
חזק הארי מחנכותיך
אתה מוציא דמיה

איום דעתידך ודעתידך משפחתך חייב
אתה לחסוך מדי חודש כח וד שו.

תכנית כח (כולנו חוסכים) מאפשרת
לך חסכון בזמן ובצורה הנוחים לך.

עשירה פרסי ספרים

יוגורלו בין פותרי תשבץ "העולם הזה" 953

מאוזן: 1. בחי רת העם; 4. גי' בורת חודש אדר; 8. השנה האחרונה למאורעות; 10. ר' גולציה; 12. מעי רב; 18. שימה ליפסטיק למשל; 16. ארבעים ושי; 17. שמו הפרטי של באנץ'; 19. ציפור טמאה; 20. בראש משרד זה עומד ד"ר בורג; 21. סוג צ' מח; 23. זהב; 24. יישוב ביהודה; 26. לך... מארצך; 27. אויב; 29. לידו ה- איש האחראי; 31. אחר ערובול, על-פני המים; 33. אדם ש- אמצעי התחבורה ה- עיקרי שלו הם רג- ליו; 35. אבר בי- גוף; 36. חמלה; 38. אל בבלי; 39. סמל אלימות ע- כו"מי; 41. הטובה באבני הבניין; 43. יישוב בגליל העליון; 44. במאי ישראלי.

החדש בקולנועי תל-אביב; 30. יחידה צב- אית גדולה; 31. תשובה אפשרית לתן; 32. נסמך של פה; 34. שחקן ישראלי צעיר; 36. מטיל רימונים; 37. שייך לסמל המפל- גה הקומוניסטית; 40. ילדים; 42. עם... בחרת.

* * *

הקורא אינער נווה, ראשון-ל- ציון, רחוב רש"י 23, זכה בפרס עשר הזירות על פתרון תשבץ "ה" עולם הזה" 951.

מאוזן: 1. שר חדש; 2. עוף טרף; 3. אויב החקלאות; 5. בלעדיו אין חיל פר- שים; 6. מקצוע צבאי יסודי; 7. בירה ימ- תיכונית; 8. גידול צפון-אמריקאי ביסודו; 9. מרכז מחקר ישראלי; 11. חמשה החומי- שים; 14. לא קשה; 15. סוס ללא ראש; 18. ליקוי בראייה; 20. סיגריית פילטר חדשה; 22. תער בת מתכות; 23. סופר אידישאי ועברי; 25. שולחן, למשל; 28.

חוס ולא כח ל

צחק ממושך ביותר עורר השבוע בכנסת כשלהלשון של יושב-הראש יוסף שפרינץ, שאמר בהגיע תורו של ח"כ צ"כ חיים אריאב לנאום: "הנני מוסר לך את רשתי הבידור... נואם אחר בכנסת, חנן רובין המפ"מ, התלונן כי מאז חוק העיונות, המטיל מס-כבד על ירושות, ירדה בארץ מפתיע עקומת התמורות במדינה... אגב אחד העיתונאים ששמע זאת, הציע שיטה להגדיל את ההכנסות לפי חוק זה, על-ידי כך שיוכנס בו תיקון קל: "לצורך חוק זה, ייחשב ככרמינן כל אדם שלמעלה מגיל 60... צייר השער של טיים, בוריס שליאפין (בנו של הבאס המפורסם פיל דור שליאפין המנוח) שגה שגיאה המור"ה: הוא הכחיל בצירו את עינו של ראש ממשלת ישראל דוד בן-גוריון, שצבען האמיתי הוא: חום... אגב, בן-גוריון למד השבוע מה חמורים לפעמים נזקי הפיטפוט. לאחר שטייס הזכיר השבוע בסיפור השער כי בן ג'ר, זילול בפומבי במידת ידיעתו של ראש ממשלת בורמה או לו בתורת בודהא, נאלץ ראש הממשלה לתת הוראה לשגריר ישראל בארצות-הברית אבא אבן להכחיש זאת נמרצות, אם כי בישראל מצויים כמה עדי ראיה ושמיעה למלים אלה... בהצאתו במעורון אגודת העיתונאים בירושלים סיפר יגאל ידין כי לשני תואריו (רב-אלוף, דוקטור) נוסף לא מזמן שלישי: בשעת אסיפת רבנים בה השתתף, הודיע היושב-ראש: "ועכשיו ישא דברו הרב, רבי יגאל ידין... הרכלאית האמריקאית אלוה מאקסוול ציטטה השבוע בדיחה ששמעה, לדבריה, בשעת ביקורה בישראל: מורה ל-היסטוריה בבית ספר יפואי הרצה באוני תלמידיו על מלחמות היהודים ברומאים. קם תלמיד צעיר ושאל: "ולמד מי היו האמריקאים?"

מדוע לא, בעצם?

שרהאצור לוי אשכול כמעט שלא זכה לראות את רביעיית התנועה שהופיעה בשבוע שעבר בהדרכת בתו נועה אשכול. בשעת כניסתו לאולם, עצר אותו סדרן, הראה לו שעל ההזמנה שבידו אין בולי מס-שעשועים, כפי

מוכבת, טרפציה

ניחוש ראשון... שני... שלישי...

יפת ובתו... בתשובה לשאלתו של חבר קיבוץ, שטען כי המושג "בעל" אינו הולם את יחסי המשפחה בקיבוץ וביקש תחליף, הציע השבוע המדקדק יצחק אבינרי לקיבוצניקים אדוקים את השימוש במלים "רע ורעיה" או "איש ואשתו". על כל פנים, קבע, השימוש במושגים "הבחור שלה" ו"הבחורה שלו" פסול בהחלט... כשנשאל השבוע הבמאי הבריטי לורנס אוליביה על-ידי עיתונאי אם יאות לה פיע בסרט ל-צורה של מאריטין לונרה, הירדה רגע והשיב: "מדוע לא, בעצם, מדוע לא?"

שיעול גדול אחד

מי היא כוכבת הסרט טרפציה המופיעה בצילום שבעמוד זה בשעת האפיר? ניחוש אחד... שניים... שלוש... לא נכון: זוהי האיתלקה מספר אחד ג'ינה לודובריגה... כשהקל של אולם שרון בנתניה לא פסק מלהשתעל בשעת הצגת בעלת הארץ מון השבוע, הפסיק לרגע שחקן הקאמרי יוסף ידין את-מהלך ההצגה פנה לקהל ואמר: "אנא, רבותי, באו נשתעל כולנו שיעול גדול אחד וגנמור בכך". הבמאי לארי פריש, יצרן הסרט מעשה במונית (ראה קולנוע) קיבל השבוע התראה מפקיד באנק פויכטוואנגר גרשון פאר שלא ללול בסרט ספר על קופאי באנק הלוקח את כספי הקופה כדי לחלקם במעברות. לדעתו, סיפור זה דומה מדי למעשה שאירע בו עצ מ לפני שלוש שנים... מאמר הניוסיטיס מן אנד ניוס, שהופיע בהעולם הזה בעיבור ישראלי תחת הכותרת חוק זניגסון, הופץ על-ידי סגן הרמטכ"ל אלף חיים לסקוב בין קציני הצבא, כאחרת נגד גיפוח המנגנון הפקידותי... הסופר דב סדן תקף קשה את אלת שדרשו למנוע את פרס ביאליק מ"מושה שמיר" בגלל סיפורו כד השמן, ה' פונג לדעתם בגירסה המסורתית של אגדת חנוכה. "אם היו שופטים תמיד לפי קנה-מידה זה", אמר סדן, "לא יכול היה אפילו ביאליק עצמו לזכות בפרס ביאליק"... צג לא רק בתיאטרון הקאמרי אלא גם בתיאטרון לה ווי קולומביה בפאריס, בעת ובעונה אחת עם הצגתו בישראל... הצ' ליסט הצרפתי פול מורמלייה, שבא לא מומן לישראל והשתקע בקיבוץ מעברות, הספיק כבר לחבר הימנון לחקלאות בישראל, אותו ביצע השבוע בכנס החקלאי בחיפה... לאחר שהמלחין יושכר מירון ניצח במא בק משפטי ממושך שהתנהל בשעתו בארצות הברית בדבר בעלותו על השיר צאנה צאנה, קם לו יריב חדש בישראל: המלחין החיפאי מושה ביק טוען כי חבר את מחצית השיר, בשעה שניצח על מקהלת היחידות הארץ-ישראליות במלחמת העולם השנייה, שמירון היה חבר בה. ביק עומד לדרוש שליש מהזכויות על השיר במשפט שתבחר בקרוב בפני בית-משפט השלום בחיפה.

שדורש החוק... נציג מפ"ם בחדר הפועל של ההסתדרות ישראל ידין תיבל את הדיון על העלאת השכר בבידיחה: מעשה ביהודי שאכל בצהרי יום השבת ארוחה דשנה של חמין, בשר וגרים ולבסוף קינה בכוס תה. כעבור זמן קצר התמרדו כלי-העיסה שלו כנגד העומס הרב ותקפוהו כאבי בטן איומים. זעק האיש: כל זה קרה לי בגלל כוס התה הארוכה! הנמשל של ידין: הדינאמיה מתפתחת בגלל עליות המחירים, הרחמים והמסים ולא בגלל תוספת השכר ה' פעוטה... הסיפור בן הכט עמד להוציא תחודש ספר חדש ובו פרק מקיף על משפט קסטנר... גם ליאון פויכטוואנגר עוסק בכתיבת ספר על רקע ישראלי-היסטורי בשם

פסוקי השבוע

- המפקח הכללי של משטרת ישראל יחזקאל סהר, בתגיבה לפרסומים המחשידים את עוזרו עמוס בן-גוריון בקשרים עם אנשים מפקקים: "אינני מתכוון להתחרות עם שורת המתנדבים בהשמצות."
- שר החינוך משה שרת, בסיכום התיבות המדיני בכנסת: "אנו מצויים לעשות הכל - ויכולים לעשות משהו - להצלת השלום."
- שר-החינוך זלמן ארן, לראש משלחת הפעולות האמריקאיות בישראל ד"ר לינקולן הייל: "אנו אולי העם היתיר בעולם המוסיק לרחוש אהדה לארצות הברית, למרות העושה שהיא מגישה לנו."
- העיתונאי שדום רוזנפלד, בהזכירו ביקור של ציר שמרני בבית הנבחרים הבריטי בישראל: "גנאה כי מדיניות החוץ של הוד מלכותה מבוססת על טעות דפוס: למצרים היא שולחת שרמנים ולישראל - שמרנים."
- ההומוריסט אפרים קישון, בספרו במדורו חדיגא השבוע נוסחה חדשה של מעשייה ישנה אודות הרועה שהזעיק את בגיהכפר להגן על כבשיהם מפני הזאבים, אולם הכפריים נוכחו לדעת כי הזאבים חזקים מהם, ולכן התנפלו וזרקו על הרועה הנאמן שהוא סמל לעיתונות החופשית: "מוסרה-השכל: הבה ניצעה זאבים, בטרם יאול הצאן."
- "חרות", בתגובה להמצאתו של המדען ד"ר דוד סר, המאפשרת לקבוע את מין העובר: "מה שחסר כאן הוא העיקר, כלומר - לקבוע את מפלגתו של העובר. כי כידוע, כל אדם נולד אצלנו עם המפלגה שלו מבטן אמו."
- שופט השלום יצחק בזק, בפסק-דין נגד נגה אוס'בוס ירושלמי שנאשם בשיחיה עם צעירה בשעת נהיגה: "לכביש הבט, ואל תפן ליצר."
- טוביה אהרן, חבר מועצת-הפועלים בצפת, בעצרת מקומית למען קרן המגן: "לא על רוח גיבה יש לדבר, אלא על רוח גיבה - גיבת-דעת."
- ראש ממשלת צרפת לשעבר אדגאר פור, בעקיצה כלפי מתחרהו המסוכן ביותר, פייר מנדס-פראנס: "אין לי שום דבר נגד החלב, אלא שאינני מסוגל לעכל אותו."
- נגרנד ג'ורג' מארשאל, לשעבר שר-החוץ האמריקאי: "הדבר הקשה ביותר שעשיתי איפעם היה לבלום את מוגי הסוער."
- ראש ממשלת מערב-גרמניה ד"ר קונראד אדנאור: "בחכמת הדיפלומאטיה הרבה יותר קל לכסות על מה שאתה יודע מאשר על מה שאינך יודע."
- המחזאי מארסל פאניול: "אידיאליסט הוא אדם הסבור כי המין האנושי טוב יותר מן האדם."
- הסופר-השהקן הצרפתי סאשה גיטרי, על ההבדל בין השוטרים בארצות-הברית ובצרפת: "כשאתה נפטל אל אשה יפה בניו-יורק, מיד בא שוטר ורושם לך דו"ח. כשאתה נפטל אל אשה יפה בפאריס, בא השוטר ומציג אותה לפניך."
- הסופר פומרסט מוהאם: "בכל שאני מודקן, כן הנני נוטה להטיל ספק במימרה המקובלת כי עם הזיקנה באה גם החוכמה."
- הפנתון-שחקן איסקר לואנז: "הדבר הראשון שאני עושה מדי בוקר, ציתצות השיניים וחידוד הלשון."

אלתר אל לכותק!

הנך נשוי — מגיע לך זכויות של 45 ל"מ משלטונות מס הכנסה.

רקודים!

מוזיקה של תזמורת ממדרגה ראשונה

הכניסה חופשית

קונסומציה 500 פר' • פתוח כל יום בין השעות 7.30 — 5, 11.30 — 8 בערב.

קפה "מועדון לנוער"

תל-אביב, רחוב הירקון 106, פינת רחוב פרישמן.

נוחיות כאס בדיאות לינד

מלכה

המשרד: תל-אביב רח' הקישון 41 — טל. 81674

קונה בודים ישראליים משובחים

מושם מחירים גבוהים

תל-אביב, סוקולוב 44, דירה 7 שעות: 8—10 לפניהצהרים 6—3 אחריצהרים.

הסרטות האחרות היא עם התחלית!

הפעם מהקוניאק המובחר סופריו מריציל ברנדי

תפאס תואכח ותירע!

יקבי פריזמן ובניו פתח-תקוה

מה שמותר ליופיטר...

ב קריה, בשידור קול-ישראל על הנושא נימוסים, שיסעו ארבעת משתתפי התוכנית איש את דברי רעהו, הפריעו למהלך השידור.

* * *

פינאזה

ב קום אנג'לם, ארצות-הברית, הופיעה מודעה בחלון דירה: "סקסופון למכירה", ובחלון הדירה הסמוכה: "תודה לאל".

* * *

הפוס נגמר

ב עכו, הועמד למשפט ערבי צעיר מכפר חורפיש בגליל, באשמת יציאה מן הארץ ללא היתר, טען להגנתו כי רדף אחרי סוסו שברח מאורחותו, חצה את הגבול בלא יודעין.

* * *

טעות משפטית

ב תל-אביב, אחרי שנאשם שיסע את דברי השופט שהחל בקריאת כתב אישום שלו "אתה נאשם", בקריאת "לא נכון, אני זכאי!" נתברר כבעל השם ישראל זכאי.

* * *

או-או-או-או

ב פאריס, צרפת, הגיש חייל בחופשה ז'אן דיגרה ארבע בקשות נישואים עם ארבע נערות שונות, הודיע כי יחליט על בחירתו הסופית רק ברגע האחרון.

* * *

שרות אנספרם

ב ירושלים, הבריק אב מאושר ביום הששי שני מברקים לבני משפחתו על הולדת בנו, התרגז כאשר נודע לו שהגיעו רק במוצאי-שבת, כתב מכתב חריף לדואר, קיבל מענה כעבור חודש שהוא צודק, מחכה עד היום להמחאה על סך 900 פרוטה.

* * *

טחנות הצדק

ב קלקוטטה, הודו, נעצרה השוטרת קאקאריה, שנכנסה לתפקידה אחרי שהצילה אשת שופט, שבעלה השליך אותה מרכבת בשעת נסיעה — אחרי שנתברר שהיא עומדת בראש כנופיית שודדים.

* * *

סכנה אורבת מכפנים

ב תל-אביב, הסביר אדם בבית המשפט מדוע תקע את ידו בכיס העומד לפניו באוטובוס: "האיש לבש מכנסים דומים בדיוק לאלה שנגנבו ממני לפני חודש. רציתי רק לברר אם יש בפנים הוכחה כלשהי".

* * *

אמת מדוכאת

ב שיקאגו, ארצות-הברית, נאסר על פקידות חזקת הבחירות ללבוש מחוכים בבואן לעבודה, משום שהי מחוכים מפריעים לפקידים החוקרים אותן במכונית אמת כדי לגלות שני כרטיסירישום שנעלמו.

* * *

לנו, בודך דנו

ב צפת, טען נאשם בגניבת תפוחי אדמה משדות זרים: "לא גנבתי כי אם לקחתי מן האדמה שלי לפני שעליתי ארצה אמרו לי שכל הארץ היא שלנו!"

* * *

אפורים כשק

ב בנקוק, סיאם, קנה סוחר-חיות פיל לבן, צבעו בעזרת נוזל חימי בצבע אפור, על מנת לעקוף את מס היצוא הגבוה על פילים לבנים, העבירו לנג'ה-חיות של שיקאגו, ארצות-הברית, נדהם לגלות, כששטף את הצבע האפור מן הפיל, כי גם הצבע הלבן נשטף, הותיר תחתיו את צבעו המקורי של הפיל, אפור לחלוטין.

* * *

גבר זר במיטה

ב טבעון, ירה שוטר נידת באדם שסייב לעצור כאשר קרא לו "עמוד!" החטיא, רדף אחריו, מצאו מסתתר מתחת למיטת זוג דרום-אפריקאי, גילה כי היה זה צעיר שנבהל מן השוטר אותו חשב למסתנן.

* * *

בושר שיכנוע

ב סידני, אוסטרליה, פירסם סוחר מכוניות ג'ים מוראן מודעה בה הציע לשלם את דמי הנסיעה של כל לקוח לתנורתו, קיבל הצעה משיקאגו, ארצות-הברית, שילם 250 לירות עבור כרטיס הטיסה של הלקוח, לא הצליח לשכנעו, כשהגיע באירון מארצות-הברית, לקנות מכונית.

* * *

ריבית קצוצה

ב רמת-גן התלוננה אשה במשטרה כי בעלה סוגר את כל האוכל במקרר, נועל אותו במנעול, מחייב אותה בתשלום על כל מזון שהוא מוציא מן המקרר, בתוספת מס קניות בגובה שלושה אחוזים.

סיגורית הפילטר

שכבשה את השוק

אסקוט

הכל זה:

תערובת עילאית
של סוגי טבק מובחרים

פיה מסוננת ממדרגה ראשונה

מחיר הקופסה 450 פרוטה

שאלון לבנות הדור הצעיר

20. מה היא תפונה הנראית לך
השונה ביותר בכעלה?

- מטרה משופת בחיים
- אופי חיובי
- יופי
- סקנות
- עושר
- חבר מניית
- אומץ לב
- הרגשת אחריות

30. מה לדעתך ההבדל המשותף
החיוני עם בעיך?

- השקפה פוליטית
- נישואי לידה
- מסע יציאה
- מקום עבודה
- מקום מגורים
- מקום לימודים
- מקום חופשה
- מקום חתונה

31. מה היית רוכשת ראשונה לו
זכית בפרס מפעל חיים?

- שיכון
- מקרה חשפתי
- בגדים
- מבגנות
- כרטיס לחוף לארץ
- ספרים
- עדימים

32. האם לדעתך צריכה אשה
להמשיך בעבודה אחרי
הנשואים?

- כן
- לא

33. על איזה עתיד חולמת את?

- הנשואה העליונה
- תפקיד שיתן לך סיפוק
- חיים משפחתיים
- טיול בעולם
- עושר
- הצלחה בקריירה
- הרפתקות

34. האם יש לך בטחון עצמי?

- כן
- לא

35. מה מדאיג אותך לגבי
העתיד?

- סכנה לקיום המדינה
- ירידה מוסרית ציבורית
- בידוד חברתי
- מחלות
- מצוקה חומרית
- אי הצלחה אישית
- חוסר תכלית

36. מה, לדעתך, הגורם העיקרי
שישפיע על גורל המדינה?

- נשק
- ישובן ספר
- התפתחות התעשייה
- רמה טכנית גבוהה
- התנהגות הפרט
- עורר מחוץ לארץ
- קיבוץ נלוות
- דבקות למסורת

37. האם ביקורת פעם בחוץ
לארץ?

- כן
- לא

38. אם תזכי בפרס "העולם הזה"
בסך 1000 ל"י, על מה תרצי
שיווצא?

- שכר לימוד
- השתלמות מקצועית
- מחית בזמן הלימודים
- רכישת ציוד

39. כתבי בפחות מעשר מילים את
תקריאה שהיית רוצה להפנותה
אל כל נערות העולם:

21. האם את בחרת במקצוע:

- כן
- לא

22. האם את שבעת רצון
מבחרה זו:

- כן
- לא

23. האם את מתייחסת לשרות
בצבא כאל:

- חובה בלתי נעימה
- יעוד לאומי חשוב
- הזדמנות לעזור את הבית
- הזדמנות לעזור למצוקה
- הזדמנות למצוא חברה

24. מה עיסוקך החביב ביותר
בשעות הפנאי?

- פעולה בתנועה

12. מה חלבוש המקובל עליך?

- הצאת וחולצה או סאראפאן
- מכנסים ארוכים או קצרים
- שמלה ספורטיבית
- חליפה
- שמלת קוקטייל
- שמלת נשף

13. מה סוג הנעליים האהוב
עליך?

- סנדלים
- נעליים פשוטות
- עקבים נכונים

14. האם את שותה משקאות
חריפים?

- כן
- לא

15. האם יש לך ידידה קרובה
מאד?

- כן
- לא

אם כן - בחרת בה מפני ש:

- אתן חברות לבינה או לעבודה
- אתן חברות בתנועת נוער

1. האם את מרגישה שיש
תפנית לחיך?

- כן
- לא

אם לא - מה חסר לך, לדעתך?

- תפקיד ברור בעל ערך לאומי
- חברה מתאימה לרוחך
- אווירה תרבותית בסביבתך
- אמצעים לזנשת שאיפותיך
- הופעה חיצונית שונה
- דרך לפיתוח עצמי

2. מי הדמות האידאלית בחיך:

- אביך
- אמך
- מוריד, מפקד
- מורה
- דמות לאומית מסוימת
- חבר

3. האם יחסך עם הורים
מושגתים על:

- חברות
- הכנה הדרת
- התרחקות אדיבה
- הפרדה נמוכה
- אייכנות הדרת

4. מה מגרעת העיקרית של
החורף בעיניך:

- השתלמות
- אי הכנה לדרך
- אנוכיות
- רוחק מהחיי הארץ

5. הבית הוא בעיניך:

- בית-כלא
- מרכז החיים
- ענין של חובה
- מקום לינה
- נמל מבטחים
- חלק חשוב אך לא עיקרי של חיך
- בית מריבה
- אמצעי לעשות רושם על ידידים

6. בני משפחתך חושבים כי את:

- עצלה
- חסרת אחריות
- אנוכית
- בלתימסודרת
- הולכת בדרך פסולה
- בסדר

7. האם את עוזרת בבית:

- כן
- לא

8. האם את משתמשת באיפור?

- בכלל לא
- כן, אבל בצורה בלתי נראית
- צובעת שפתיך
- מאדמה לחיך

9. האם את מתכשמת:

- כן
- לא

10. האם את מעשנת?

- כן
- לא

11. האם את עונדת עדיים?

- לא
- רק סמלים תנועתיים
- עדיים ישראליים מקוריים
- ענילים
- מחרוזות, טבעת, סיכה

27. האם לדעתך הנשואים הם
עיקר החיים?

- כן
- לא

28. האם לדעתך ילדים מעשירים
את חיי המשפחה?

- כן
- לא

20. האם עבודה (או לימודים)
הם לגביך:

- עול
- מעונן
- חובה

סדרת מועמדות ראשונה

(8) נורי חביב חביב, סרטי חביב (9) יעקב חודורוב, כדורגלן (10) שאול לוי, מחנך, ראש מחלקת החנוך בתל-אביב (11) יגאל מוסיגין, סופר (12) יצחק נימצוביץ, מחנך, עיתונאי ומומחה לגורר עולה (13) חנה מרון, שחקנית (14) רם סלומון, עורך-דין (15) שמעון סאמט, 'עיתונאי' (6) יוסף קסטל, צייר (17) שמואל תמיר, עורך-דין. כן יהיו בחבר השופטים בתוקף תפקידיהם העורך הראשי של העולם הזה, ראש מערכת העולם הזה ועורך-משנה של העולם הזה.

מועמדות שאין להן תמונה מתאימה, יכולות להצטלם אצל הצלם הראשי של המבצע, יצחק ארדה, ברח' פינסקר 2, תל-אביב, מול קולנוע מוגרבי.

כל צעירה ישראלית יכולה להשתתף בתחרות על התואר **צברית 56**, שיזכה את הזוכה בהענקתה של 1000 ל"י, לצורכי השתלמותה. כן תיצג הזוכה את הנוער הישראלי במיפגש של בנות 21 עמים, אשר יתקיים בפאריס בחודש אפריל במסגרת התחרות העולמית לבחירת **נערת-השנה**. על המועמדת, או הממליץ, למלא את השאלון המודפס מימין, ולהמציאו למערכת עד סוף חודש ינואר.

ועדת-השיפוט מורכבת כלהלן: (1) יהודית אורנשטיין, רקדנית (2) נתן אקסלרוד, סרטי כרמל (3) שושנה דמארי, זמרת (4) חיה הררית, שחקנית (5) משה וואלין, אמרגן (6) פנינה זלצמן, פסנתרנית (7) מרדכי זעירא, קומפוזיטור

דילי נרב, 23, נשואה, ילידת בית-אלפא, בה התחנכה עד גיל 17, עברה ללמוד בסמינר, 'עבדה בכל מיני גלוקן, מכל הבא ליד, כדי לשלם את שכר הלימוד (ולאכול ארוחה אחת ליום). לא התביישה אפילו לחלק עיתונים.

כשהוסמכה להוראה למדה בשכונה ליד ראשון-לציון וביפו, כיום מורה ברמת-החיל, נרשמה למקצועות הספרות וההיסטוריה באוניברסיטה. 'יש לה שגשגות משלה במה שנוגע ללימוד הספרות לדור הצעיר. חוץ מזה היא כותבת, חובבת תיאטרון, שירה, וזכרונות, שירי עם מכל העמים, טיולים על גבי האופנוע בימים גשומים, מומחית ביצירת ארוחות טעימות ממוזון ריק.

זורקה אלפרוביץ, 18, רווקה מר-מורדמו, חיפה, תלמידת הטכניון החיפאי להנדסת-חשמל. בת למשפחה פועלית, טר-ענת כי אחרי שש שנים בתנועת נוער חלוצית (המחנות העולים) הגיעה לכלל מסקנה כי עתיד הארץ תלוי קודם כל בכושרה התעשייתית, וכי המחסור באנשי מדע וטכנאים חמור יותר מאשר המחסור בחקלאים.

'חלומי הגדול הוא הפיכת הנגב למרכז התעשייה הכבדה, ובגמר לימודי אקדיש את עבודתי להגשמת חלום זה.

לטפל בבעלה ובבתה הקטנה. עזבה זמנית את המשק מסיבות משפחתיות, עברה ירושלימה, משתתפת בלהקה דרמטית. עיסוקיה: "זה מתחיל בעקרת בית, וגם מר בעבודות עיוניות (אמנות שימושיות)." ***

צפורה צדוק, 17, משכונת מכבי החדשה, תל-אביב, רווקה, חניכת המחנות העולים, כיום מדריכה במועדון נוער. לומדת בכיתה השביעית של בית-הספר התיכוני לפדגוגיה ביפו. צברית, בת ה' עדה התימנית, מתכוננת לתפקיד של גננת, קובעת כי מטרתה, 'לחנך נוער נחשל שאין באפשרותו להתחנך באווירה מתאימה לנוער ישראלי הבריא בגופו ובנפשו'. לדעת חברתה: "בעלת מרץ; שמחת החיים מתגלמת בדמותה." ***

חיה שמאי, 16, חברת גרעין אל-מור, משק עין-שמר, 'גמרה את לימודיה בבית-הספר העממי למרות הפסקות של מחלה... הלכה למשק למרות התנגדות הוריה. הסתגלותה למקום זה היה מהיר וקל... בחרו בה כנציגת החברה במקהלה המקובצת של הקיבוץ הארצי. היות ומטרתה להיות אחות בעתיד נתנו לה במשק את האפשרות לעבוד במרפאה וללמוד... כשמתה אמה במקצוע, נשארה במשק למרות הפצרות אביה, שביקשה להישאר בבית ולטפל באחותה הקטנה... דוגמה לצעירה רים ולצעירות שאינם שואפים לקריירה בחיים בלתי-מציאותיים, אלא מוצאים את השוב והיפה גם במקום מציאותי ואופייני לארצנו.

אילנה אדיר, תלמידת הסמינר על שם לוינסקי בתל-אביב, מתעתדת להיות מורה. מקדישה את זמנה הפנוי לספורט באגודת מכבי, במיוחד לכדורסל ואתלטיקה קלה. מלבד זאת, מתעניינת 'בדברים רגילים שכמעט כל אחד מתעניין בהם, כמו מוסיקה ותיאטרון.

שאיפתה: להשתלם במקצוע ההוראה וללמוד מדעי החברה באוניברסיטה. 'צב-רית אמיתית היא חלוצית ולא חשוב באיזה שטח, גם ההוראה היא שדה חלוצי, צי', טוענת אילנה.

עליזה כהן, 21, נשואה, ילידת תל-אביב. 'נחלצתי נגד רצון הורי מהבית ועברתי ללמוד בבית-הספר החקלאי בפתח-תקוה. זו היתה מלחמה נהדרת. מצד אחד הורי, שקיוו למצוץ ממני את האגף ניות, ומצד שני אני, המקשה למצוא את הגאונות. הצטיינה בחקלאות, הצטרפה עם חברותיה לקיבוץ תל-רעים, מול רצועת עזה. אחרי שנתיים הצטרפה לקיבוץ קיסריה.

שאיפותיה, בכלל: 'להיות תמיד ב'ארץ, ללכת בחופשיות בכל גבולותיה, לגדל דור של ישראלים המתגאים בשם מבלי להירבק בסנובויות זרה'. בפרט:

שאלון מועמדות

את השאלון הזה זכאית למלא המועמדת עצמה, וכן כל אדם אחר המעוניין להמליץ על מועמדת לתחרות. כמו כן רשאים למלא אותו מוסדות חינוכיים, ארגוני נוער ומחנכים הסבורים כי אחת מחניכותיהם או מחברותיהם ראויות ל' תואר

השם:

מצב משפחתי:

הכתובת המלאה:

שנת הלידה:

מקום הלידה:

שנת העלייה:

השכלה קודמת:

שרות צבאי (מקצוע ודרגה):

מקצוע או שטח לימודים:

מקום העבודה או הלימודים:

האם המועמדת היתה או הנה חברה בתנועת-נוער, תנועה קיבוצית, ארגון ספורט, להקה אמנותית או כל אגוד אחרת

פרט איזה ומתי:

חובבויות:

אם אחד הפריטים אינו חל על המועמדת, אל תמלא אותו. יש לצרף לשאלון זה תולדות חיים של המועמדת, עד כמה שהן ידועות למלא השאלון. במקרה שהשאלון ממולא על-ידי ממליץ או מר-סד, עליו לצרף הנמקה מדוע לדעת ראויה המועמדת לתואר. במקרה שהמור-עמדת ממלאת את השאלון בעצמה, עליה לצרף הסבר קצר של דרכה בחיים ושאיפותיה לעתיד. במקרה שהשאלון ממולא על-ידי ממליץ או מוסד, ציין להלן את

השם:

הכתובת:

נא לשלוח את השאלון הממלא בצרף החומר למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, תל-אביב ולציין על המעטפה 'צברית 1956'.

במקום זה, נא להדביק תמונה של המועמדת.